

11^E JAARGANG N^O 4 - 10 APRIL 1931

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

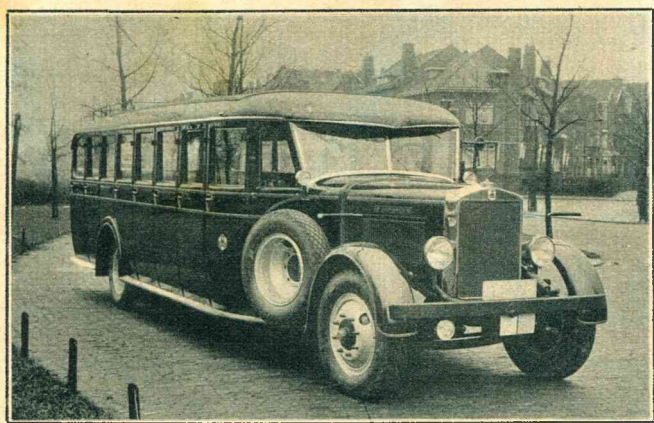
N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HADT U OOK PRETTIGE PAASCHDAGEN?

(Foto M.G.M.)

Naar de Bloembollenvelden!

De Administratie van DE STAD AMSTERDAM heeft het plan opgevat om hare abonné's in de gelegenheid te stellen, op aangename wijze een bezoek te brengen aan de BLOEMBOLLENVELDEN. Vanaf 11 April, en zoo noodig vroeger, zullen elken dag twee

SCHITTERENDE AUTOTOCHTEN

per LUXE AUTOCAR naar de BLOEMBOLLENVELDEN worden gemaakt. De eerste tocht begint des morgens te 9.30. De tweede tocht begint des middags te 2.30. Vertrek vanaf het Centraal Station, via Haarlem, Aerdenhout, Vogelenzang, Noordwijkerhout, Noordwijk, Sassenheim en Lisse. Hier wordt een kwartier stil gehouden, ten einde deelnemers in de gelegenheid te stellen eene verfrissing te gebruiken. Daarna voortzetting van den tocht via Hillegom en Haarlem naar Amsterdam Centraal Station, waar de tocht eindigt. Iedere rit duurt ongeveer drie uren, waarbij de mooiste streken worden bezocht. Elke deelnemer krijgt eene gereserveerde plaats, waarop hij gedurende den geheelen rit het recht behoudt.

PRIJS PER PERSOON F 2.25

Aanmeldingen en inlichtingen bij het Bureau van DE STAD AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262, Telefoon 33170. Ten einde zeker te zijn van eene plaats, verdient het ten zeerste aanbeveling zich tijdig op te geven, onder vermelding van den datum waarop men hieraan wensch deel te nemen benevens of dit des morgens of des middags zal zijn.

Tijdens de pauze kwamen de artisten van het Ned. Tooneel even naar buiten om iets te „bemachtigen“ van de zonsverduistering.

Mej. M. v. d. Brink, inspectrice van de Kinderpolitie hier ter stede, en verdienstelijk sociaal werkster, is overleden.

De heer F. J. Jugter was Dinsdag j.l. 50 jaar in betrekking bij de N.V. Verkooplokaal „de Zwaan“.

UIT DE HOOFDSTAD

De bekende actrice mevrouw Elisabeth Poons-van Biene, een aan de oudere Amsterdammers zeer bekende tooneel-speelster, stierf 66 jaar oud.

Op Paaschmaandag voerden de meisjes van „de Graaf“, katholieke jonge arbeidsters, een spreekkoor uit in het Stadhion. Een opname onder het spel.

PLAATJES

Schout bij Nacht C. J. C. Brutel de la Rivière is, als opvolger van vice-admiraal Quant, benoemd tot commandant der Marine te Willemsoord.

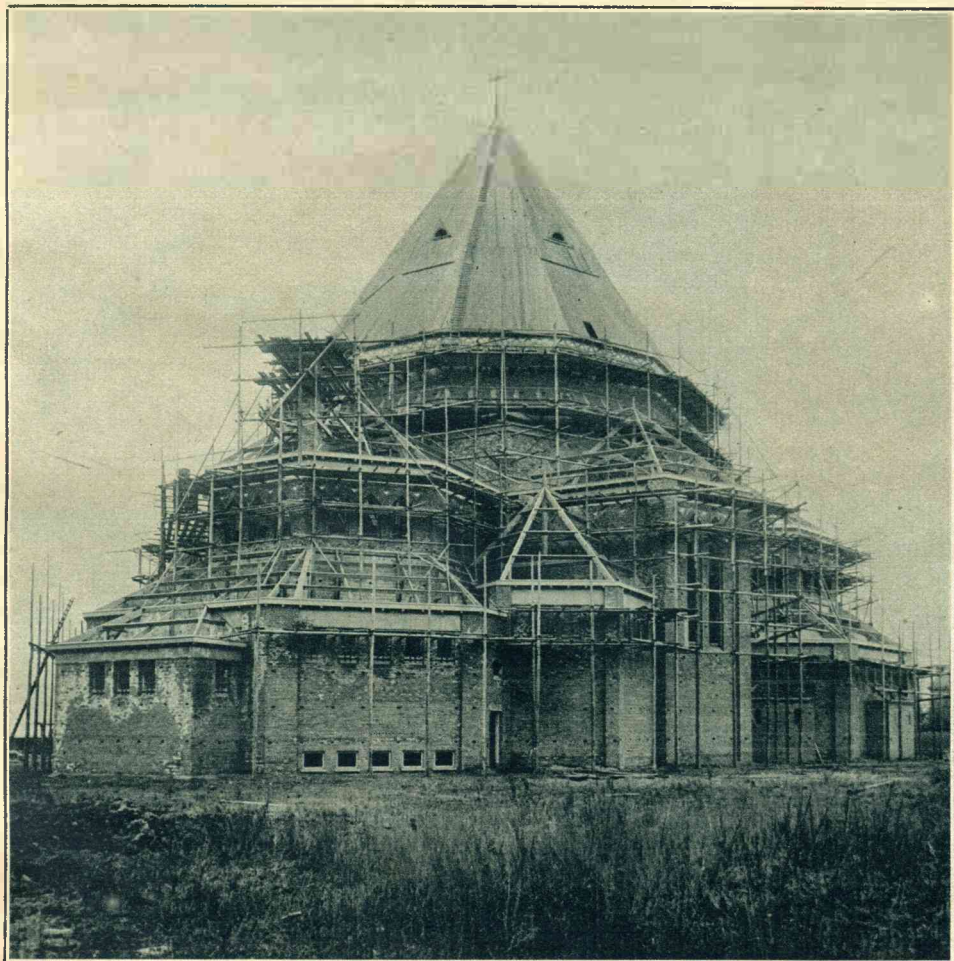

UIT DE

PROVINCIE

Een onvervalscht Zaandamsch hoekje, aan den Westzaanerdijk.

De wipbrug aan het Zwarte Padje te Zaandam.

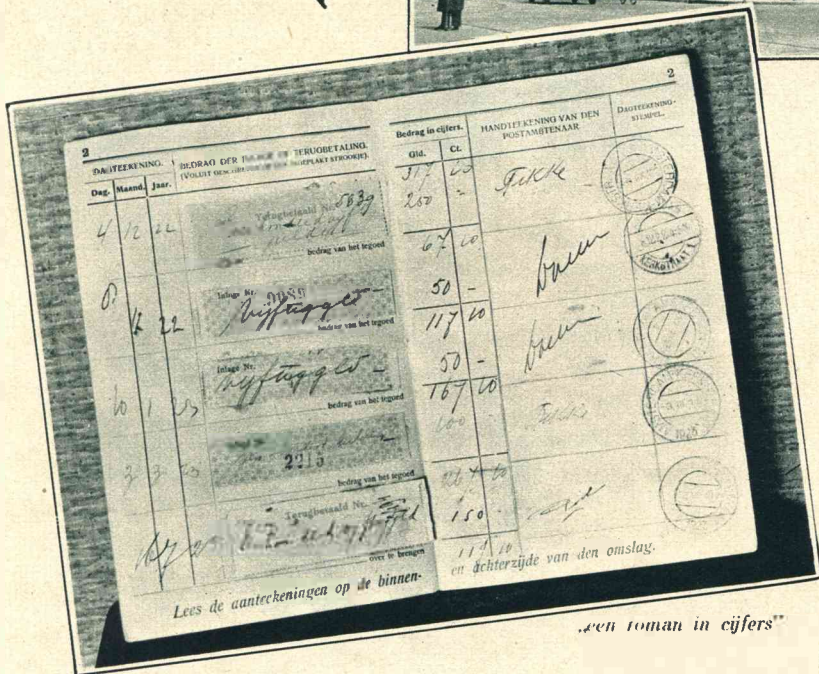

Te Lisse wordt door den architect Jan Stuyt een nieuwe katholieke kerk gebouwd, welke haar voltooiing genaderd is.

Bij het Gouden

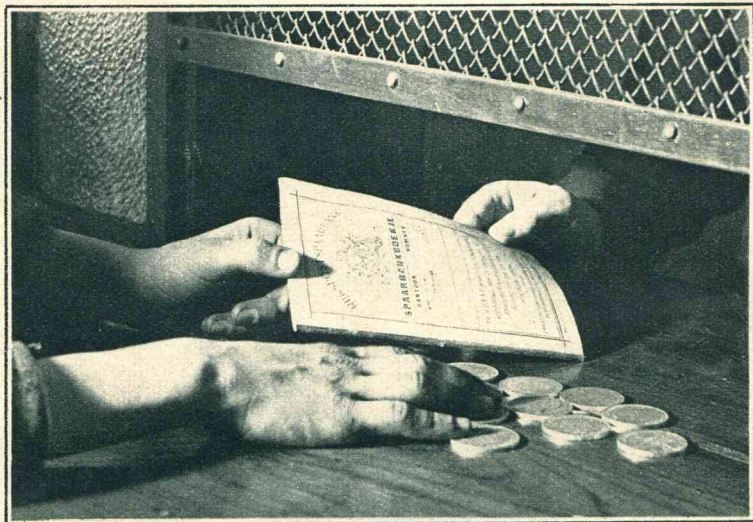
Het gebouw op den hoek van de van Baerlestraat, maar onze spaarpenningen worden beheerd.

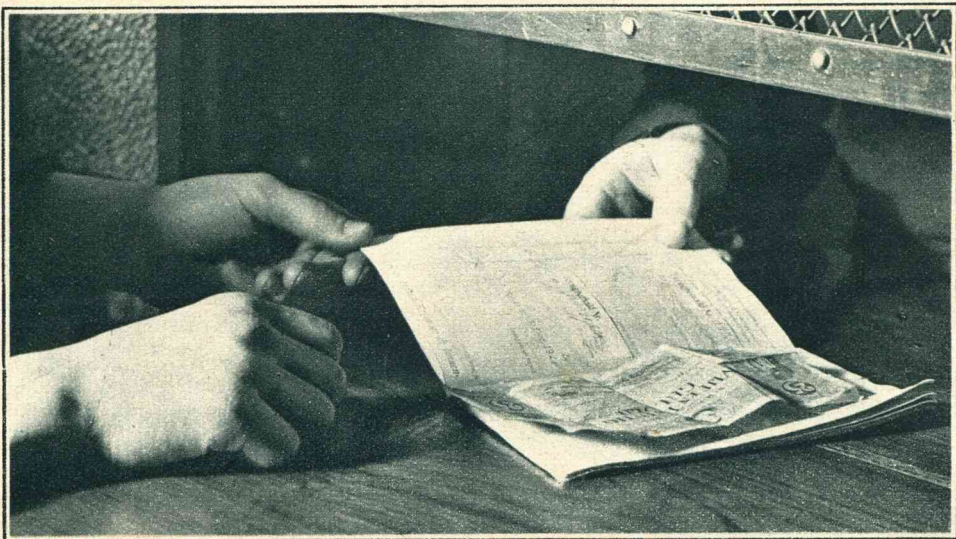
„een roman in cijfers“

Jubileum van de Rijkspostspaarbank

De inlage bestaat meestal uit moeizaam „teruggelegde“ guldens.

Maar de terugbetaling gaat „per briefje“.

Als het de eerste van de maand is, is de drukte aan het „smartloket“ groot.

STILTE

Midden in de groote-stadsdrukke van Amsterdam is dit stemmige hoekje op de binnenplaats van de Portugeesche Synagoge als een oase van rust in de asphaltwoestenij.

WIE WAS ZIJ?

Ze heeft u toch niet te veel geplaagd, hoop ik?"
„O, neen,” antwoordde Hilda levendig.
„Ze is een schatje — een snoeperig dotje.”

Er was een glimlach in juffrouw Smith's oogen, maar ze liet dien niet tot haar lippen komen. Ze kon veel dieper in Hilda's kleine ziel kijken dan de verblinde Sir Gregory, en ze zag heel goed in, dat Joan het meisje al heel erg verveelde en dat ze haar graag kwijt wilde! Maar haar eigen optreden was even liefdallig — het optreden, dat niet voortkwam uit een oppervlakkig vernisje, maar uit de edele natuur en rechtschapen ziel, die tot haar heele karakter behoorden, en zij dankte juffrouw Brakesbury vriendelijk voor haar goedheid jegens Joan, eer zij haar pleegkindje naar een ander deel van den tuin meenam.

„U hebt echt geboft, dat u iemand als juffrouw Smith voor Joan heeft gevonden,” zei Hilda, toen zij en haar gastheer langs het terras voor het huis liepen. „Ik dacht, dat u moedig was, toen ik hoorde, dat u een geheel onbekend persoon voor haar gehuurd had, maar nu ik haar gezien heb, wensch ik u geluk ermee.”

Ze zei het beminlijk, maar ook met al de sluwheid van een slang erachter, want Hilda was vast overtuigd in diezelfde kleine ziel van haar, dat iedere man van een vrouw houdt, die welgemeende bewondering voor iemand van haar eigen geslacht uitspreekt.

„Dat ben ik met u eens,” zei Gregory, „dat ik erg geboft heb door juffrouw Smith te vinden. Mijn moeder heeft een vooroordeel tegen haar, omdat ik geen reeks gewone getuigsschriften over haar heb. Maar,” hij haalde zijn schouders op, „ik vond dat het meisje zelf haar beste getuige was. In elk geval vond ik dat voldoende.”

„Dat verwondert me niet,” Hilda's toon klonk warm en opgetogen. „Ze ziet er zoo knap uit, is zoo heelemaal een dame en heeft zulk een allerprettigst optreden. Joan is toch maar een kleine geluksvogel.”

„Ja, ik geloof, dat Joan een kleine geluksvogel is,” zei Gregory nogal verstrooid, want zijn gedachten waren meer bezig met het glanzende haar en mooie gezichtje van het meisje naast hem dan met de juffrouw van zijn dochttertje.

Hilda Brakesbury's blonde schoonheid had hem het eerst aangetrokken, toen zij elkaar ontmoet hadden in het huis van gemeenschappelijke vrienden; en sindsdien hadden gemeenschappelijke vrienden hen herhaaldelijk samengebracht, totdat tenslotte Gregory Hilda en haar moeder ook gevraagd had als gasten vooreen van de beroemde, lange week-ends op Hathermere. Lady Marshland was jegens haar veel minzamer geweest dan zegewoon was, en Hilda genoot met volle teugen. Haar voornaamste levensdoel was genieten. Haar geheele opvatting van het leven was samengevat in de woorden „het heerlijk hebben”; en moeite, verantwoordelijkheid,

DOOR ARCHIE COLLIN

alle onaangenaamheden schoof ze zoo ver mogelijk van zich af. Daar wilde ze niets van weten. Ze wilde altijd over rozen wandelen, een pad waarvan elke doorn, elke steen of struikelblok zorgvuldig verwijderd was. Wat er ook met de rest van de wereld mocht gebeuren, de weg voor haar moest effen zijn. Al drukte ze deze levensopvatting niet zoo in woorden uit, ze vulde toch haar onderbewustzijn. Ze was haar wijsbegeerte, als ze zoo genoemd kon worden; en Gregory Marshland was slechts een der pionnen in het spel, waarin ze al zulk een bekwaam speler geworden was.

Zij was allerliefst tegen Gregory's moeder, en deed, zooals bleek, haar uiterste best om het hart van Gregory's dochttertje te winnen, maar dat ging niet zoo gemakkelijk als ze gedacht had; en aan het einde van haar bezoek was de deur van die kleine vesting nog niet bezweken voor al haar aanvallen.

Joan was beleefd. Joan liet de mooie gast met de prachtige kleeren **No. 4** meer nog spelletjes vóór haar dan mét haar spelen. Joan nam met gepaste en keurig uitgesproken dankbaarheid de cadeautjes aan, die Hilda voor haar kocht, toen ze met den auto naar Rinderly reden. Maar blijkbaar voelde Joan niets voor echte vriendschap met Hilda! Haar grijze oogen, als groote sterren, keken Hilda recht aan met een onderzoekende uitdrukking, die het meisje vreemd van haar stuk bracht; en ze voelde onder alle onberispelijke beminlijkheid van het kind toch een zekere vijandigheid.

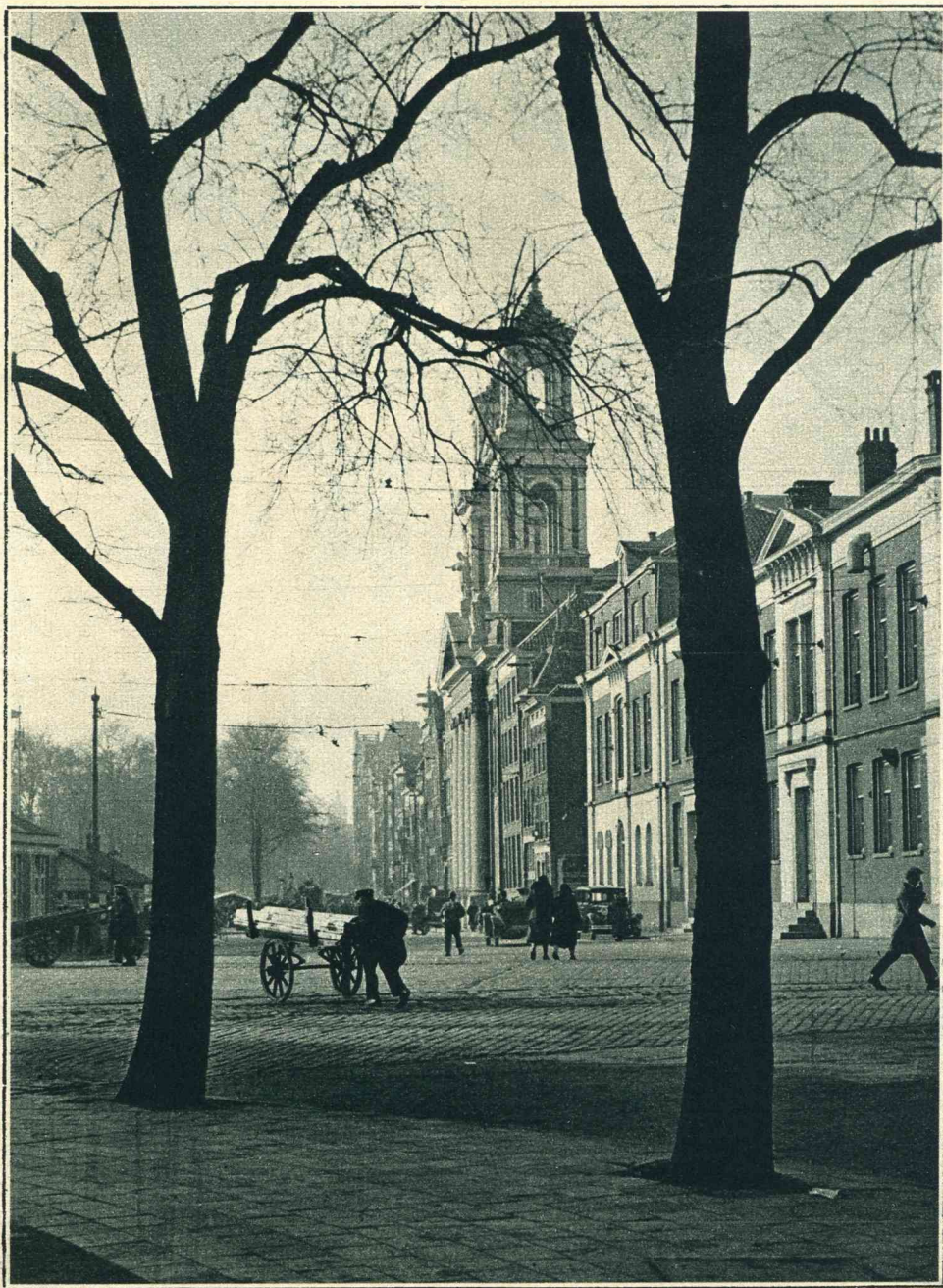
Juffrouw Smith sloeg alles met kalm vermaak gade. Ze mocht den heer des huizes graag lijden; ze vond het jammer, dat hij blind was voor het intrigeeren van een zelfzuchtig meisje, en haar zin voor humor werd getroffen door Joan's rustige, afwerende houding. Zijzelf had zich geheel in haar werk geschikt, met een gevoel van dankbaarheid, dat ze zulk een toevluchtsoord gevonden had; en Lady Marshland's hoogmoedigheid en nauwelijks verbloemde onheuschheid vermaakten haar slechts. De zonnige kinderkamers, de heerlijke

tuin, de prachtige velden en bosschen van het land rondom gaven haar alles, wat ze voor het oogenblik noodig had. En Sir Gregory, die inzag, dat ze een beschaafde vrouw was, had haar toestemming gegeven om elk boek, dat ze maar wilde, uit zijn uitgebreide bibliotheek te nemen, een voorrecht, waar ze niet aarzelde gebruik van te maken. Ze verslond boeken in haar vrijen tijd, en ze merkte, dat ze 's avonds heel veel vrijen tijd had; de verscheidenheid van lectuur in de groote kamer gelijkvloers was een bron van oneindige vreugde voor haar. Gelukkig was ze geheel onkundig van Lady Marshland's goedkoopspot over haar letterkundigen smaak.

„De nieuwe juffrouw,” zei die dame tot een bijzondere vriendin, juffrouw Tenby, op den Zondagmiddag gedurende het bezoek der Brakesbury's, „o, ja, ze schijnt heel goed voor Joan te zorgen. Er is niets op haar aan te merken als kinderjuffrouw. Maar ik vind het gewoon belachelijk, dat ik ingewikkelde wetenschappelijke en filosofische boeken in de kinderkamer vind! Alsof een meisje, dat kinderjuffrouw is, goede lectuur noodig had! Het is bespottelijk! Ze sleept allerlei boeken mee naar boven, de hemel weet of ze ze werkelijk leest of dat ze zich alleen zoo aanstelt.”

Hilda liep naar de kinderkamer om afscheid te nemen op den morgen van haar vertrek.

„Maar het is geen lang afscheid,” zei zij, en ze keek juffrouw Smith aan. „Sir Gregory heeft beloofd, Joan op een middag mee te nemen naar Londen om naar den dierentuin te gaan en daar thee te drinken. Ik zal u dus gauw weerzien en we zullen het in den dierentuin heerlijk hebben.”

Doorkijk naar het Waterlooplein, met rechts de „Mozes en Aaronkerk”, die vermoedelijk verdwijnen zal.

„Heel graag” was het antwoord, „Joan zal dat zeker prettig vinden en misschien zal ik...”

„Misschien zult u wat?” vroeg het meisje dringend, toen juffrouw Smith haar zin afbrak.

„Ik wilde iets zeggen, wat misschien flauw klinkt,” zei zij, en ze bloosde een beetje. „Ik wilde zeggen: misschien zal ik iemand tegen het lijf loopen, die me van aanzien kent, en die me kan vertellen, wie ik ben. Ik hoop altijd, dat ik eens op een dag iemand ontmoeten zal, die me kent. Ik stel me zoo voor, dat ik nog eens op straat tegen iemand aan zal loopen, die me een aanwijzing over mezelf kan geven.”

„Ik hoop, dat dat gebeurt,” antwoordde Hilda met oppervlakkige hartelijkheid. „Het moet vreeselijk raar en verschrikkelijk wezen om als 't ware jezelf te zijn kwijtgeraakt. Voelt u het niet als iets afschuwelijks? Want u bent uzelf kwijtgeraakt, nietwaar?”

„Dat is precies wat mij overkomen is. Ik heb mezelf verloren en ik weet niet, wat ik doen moet om mezelf terug te vinden. De doktoren verzekeerden me, dat mijn geheugen wel weer terug zal komen en ondertusschen hoop ik maar steeds, dat eens de een of andere kennis zal komen opdagen, die me mijn verleden zal te binnen brengen.”

„Misschien was het niet fraai en zal het u spijten als het u te binnenschiet,” zei Hilda flauw-lacherig. „Misschien zult u dan moeten inzien, dat u liever niets over uw verleden geweten had.”

„Wat het ook moge zijn, ik zou het liever weten,” kwam het beslissende antwoord. „Ik kom altijd veel liever voor alles eerlijk uit. Ik vind het onuitstaanbaar moeilijkheden uit den weg te loopen en zie ze veel liever onder de voeten.”

„O nou, u moet maar naar de stad komen met Joan en tien tegen een zult u iemand ontmoeten, die u kent.” Hilda sprak met de gemakkelijke nonchalance van hen, die alleen aandacht voor zichzelf hebben. „Moeder heeft een hekel aan hotels, en daarom nemen zij en ik kamers, die uitzien op het Park — heel mooie kamers. Ik denk, dat Sir Gregory wel spoedig met Joan en u in den auto zal komen; ik stel me zoo voor, dat hij het volgende week zal doen, dus zal het niet lang duren eer ik u weer zie.”

Ze lachte met veel zelfbewustzijn en werkte met haar oogleden op een wijze, die juffrouw Smith niet kon uitstaan. „Maar het meisje is erg mooi,” moest ze toegeven, „om Sir Gregory geen onrecht te doen, ze is betoverend mooi en ze laat zich alleen van den meest innemenden kant zien. Hij zou al een buitengewoon scherpzinnig man zijn als hij daar doorheen het echte meisje, dat er achter steekt, kon zien. Ik denk, dat geen enkele man dat zou kunnen.”

Hilda had gelijk gehad, toen ze zei, dat Sir Gregory wel spoedig met zijn dochttertje en haar juffrouw in den auto naar de stad zou komen, want slechts drie dagen na het vertrek van moeder en dochter Brakesbury stapte hij met Joan en juffrouw Smith erbij voor de deur van een huis aan de noordzijde van het Park uit, en werd binnengelaten in een fraai en weelderig gemeubelde ontvangkamer.

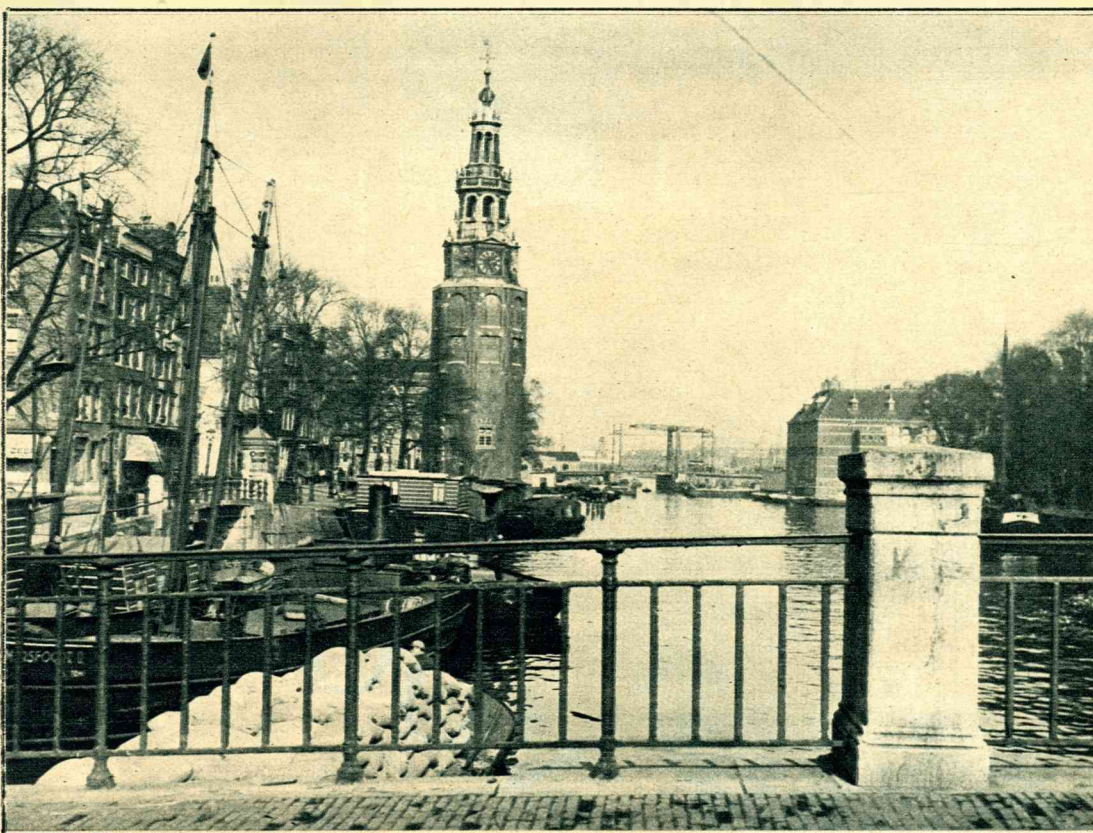
Mevrouw Brakesbury, een onbeteekenende, goede ziel, wier leven voornamelijk geregeld werd door Hilda en Hilda's plannen, verwelkomde hen hartelijk. Ze was gesteld op Sir Gregory en ze hield echt van kinderen, terwijl ze voor de mooie kinderjuffrouw met haar vreemde geschiedenis een romantische en sentimentele bewondering had opgevat.

„U zult hoop ik al de tekortkomingen in het

eten willen verontschuldigen,” zei ze tegen Gregory. „Ik heb het maar eenvoudig gehouden voor dit kleine meisje, en dan zouden we ook immers naar den Dierentuin gaan vanmiddag. Vindt u dit geen heel aardige kamers?” babbelde ze voort tegen juffrouw Smith, terwijl Hilda beslag legde op Gregory.

„Toen ik er voor het eerst met mevrouw Sadler over kwam spreken, was ze zeer in twijfel of ze ons nemen kon. Ze zei, dat ze niet zeker wist, wanneer de echte huurster zou komen opdagen, en zij vond het niet prettig de kamers weg te geven, als ze al in zekeren zin verhuurd waren! Maar de echte huurster is zelfs nu nog niet verschenen.”

„De echte huurster?” herhaalde juffrouw Smith

Onder den Montelbaanstoren.

nogal verstrooid, omdat haar aandacht werd afgeleid door Hilda's pogingen om Joan aan te halen en Joan's beleefde weigering om aangehaald te worden; „de echte huurster,” zei zij voor de tweede maal, en ze was er zich schuldig bewust van, dat zij ergens den draad verloren had, dat mevrouw Brakesbury's stem maar door was gegaan en ze verzuimd had, antwoord te geven op het juiste oogenblik.

„Ja, het was erg vervelend voor mevrouw Sadler, maar erg gelukkig voor ons,” ging mevrouw Brakesbury gemoedelijk voort, en ze genoot van het nieuwe om, zonder onderbroken te worden, een verhaal te vertellen, iets, wat haar ongeduldige dochter haar zelden toestond. „Mevrouw Sadler had deze kamer en een slaapkamer verhuurd aan een dame, die ergens hier uit Londen kwam — ik ben vergeten vanwaar; ze heeft het mij gezegd, maar het doet niets ter zake — waar was ik ook weer? O, ja, de kamers waren aan deze dame verhuurd, ik ben haar naam ook vergeten, niet, dat het er veel op aankomt, want ze is in elk geval een vreemde, alleen, ik weet niet waarom, interesseerde het me allemaal, en mevrouw Sadler is zoo'n aardige vrouw, en het speelt me, dat ze een beetje van streek was over een huurster. Maar, waar had ik het over? Deze dame zou op zekeren dag van buiten komen; zooals ik u zei, ben ik vergeten, waar ze vandaan kwam. Ze had de kamers voor eenige maanden gehuurd, geloof ik, maar ze kwam maar niet. Ze bleef maar weg en zond ook geen boodschap.”

„Wat vervelend voor de verhuurster, maar, zooals u zegt, wat gelukkig voor u,” zei juffrouw Smith, toen er een pauze kwam, waarin mevrouw Brakesbury haar krachten kon verzamelen.

„Ja, gelukkig voor ons. Maar het was heelemaal nogal raar, zoo raadselachtig. Want, ofschoon zij zelf niet kwam, haar koffers kwamen wel, en

ze zijn sindsdien voortdurend hier geweest, nooit opgeëischt en mevrouw Sadler weet niet, wat ze er mee doen moet. Ze voelt, dat het allemaal zoo vreemd is, en toch weet ze werkelijk niet, wat ze doen moet.”

„Waarom schrijft ze niet aan die dame, en vraagt het haar? Het zal eenvoudig betekenen, dat die dame, nadat ze haar koffers had verzonden, ziek geworden is, of op de een of andere manier verhinderd om te komen, en het lijkt zoo eenvoudig voor mevrouw Sadler om haar te schrijven. Ze is zeker op het laatste oogenblik verhinderd.”

„Als dat zoo was, waarom heeft ze dan niet aan mevrouw Sadler geschreven?”

„Ja, waarom heeft ze dat niet gedaan, dat zeg

ik ook!” vond juffrouw Smith eveneens. „Waarom deed ze dat niet? Dat vraag ik mij af. Het schijnt vreemd, als men er over nadenkt. Het is zoo eigenaardig, je koffers te laten gaan en er nooit naar te vragen!”

„Het is alles bij elkaar erg zonderling,” vatte mevrouw Brakesbury samen, en ze was meer en meer verrukt zulk een belangstellende toehoorder te hebben gevonden. „Mevrouw Sadler heeft naar de plaats geschreven, waar haar huurster vandaan zou komen, maar zij kreeg alleen haar eigen brief terug, met een adresverandering in een onbeschaafd handschrift. Toen schreef ze naar den eigenaar van het huis, waar de dame buiten gewoond had, geadresseerd „Aan den eigenaar” weet u, en ze kreeg een heel gebrekkig geschreven brief terug, waarin gezegd werd, dat de dame daar alleen kamers had gehad en weggegaan was en dat mevrouw Sadler's adres het eenige

was, wat ze had achtergelaten! En zoo is het nu een volkomen mysterie, de koffers van de dame hier, haar kamers onbezet. Dus trokken Hilda en ik er in, en mevrouw Sadler zegt, dat er geen reden is, waarom we hier niet zouden blijven, daar er taal noch teken is van de echte huurster. En we blijven er maar in, want het is hier erg geriefelijk, en ik denk, dat, als de dame nu komt, mevrouw Sadler haar niet meer zal willen nemen na al dat geharrewar. Ze hoeft haar werkelijk niet meer te nemen, daar ze mevrouw Sadler zoo lang in onwetendheid over haar verblijf gelaten heeft.”

Mevrouw Brakesbury, die verdiept was in haar verhaal, had niet opgemerkt, welke uitdrukking er op het gezicht van haar toehoorder gekomen was, maar toen ze ophield, leunde juffrouw Smith naar voren en hijgde naar adem.

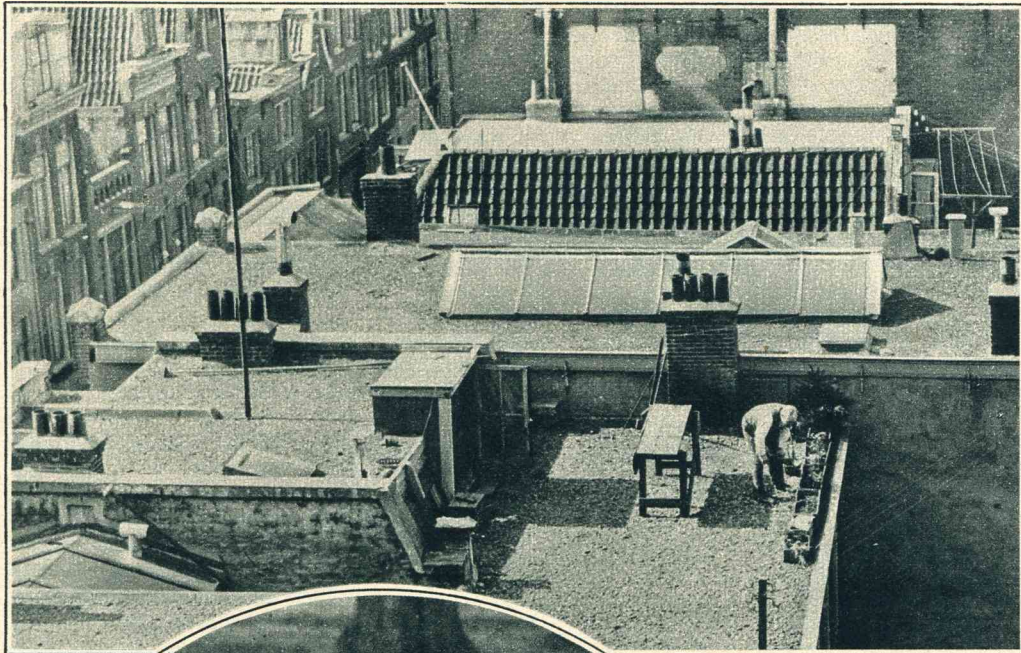
„Ik denk...” zei ze. „Ik denk, dat... O, natuurlijk is het niet mogelijk, zoo'n samenloop van omstandigheden zou al te veel op een roman gelijken, maar ik vraag me af, of mevrouw Sadler mij misschien kent. Zou het misschien mogelijk wezen, dat mevrouw Sadler me de aanwijzing geeft, die ik noodig heb om er achter te komen, wie ik ben?”

VI. DE BAGAGE.

Hilda ving de laatste woorden van juffrouw Smith op, en sprong in plotselinge opgewondenheid van haar stoel op.

„Mevrouw Sadler? Bedoelt u onze kamerverhuurster? Waarom zou ze u kennen? O, u denkt toch niet, dat u die dame zou kunnen wezen, die ze verwachtte en die nooit op kwam dagen? Zou u het werkelijk kunnen zijn? O, wat spannend, wat vreeselijk interessant!”

(Wordt voortgezet)

.... de daktuinbezitter
verzorgt zijn stekjes.

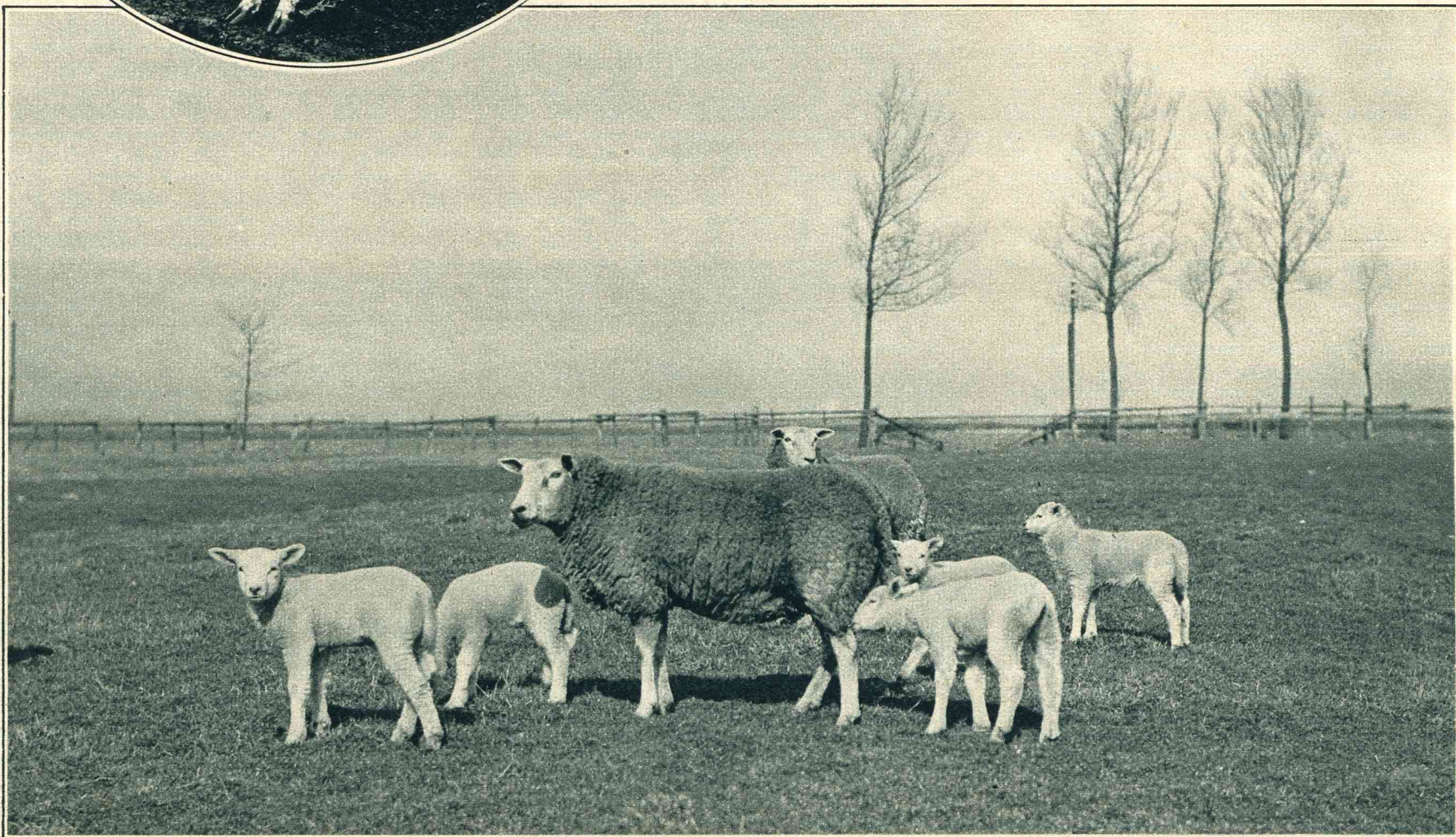
.... de booten worden buiten gebracht.

.... in het herten-
kamp speurt het man-
netje naar zijn wijfje.

HET VOORJAAR IS

.... de lammetjes springen in de wei.

.... de kinderen spelen in de parken.

.... de ruitersport wordt in het Vondelpark druk beoefend.

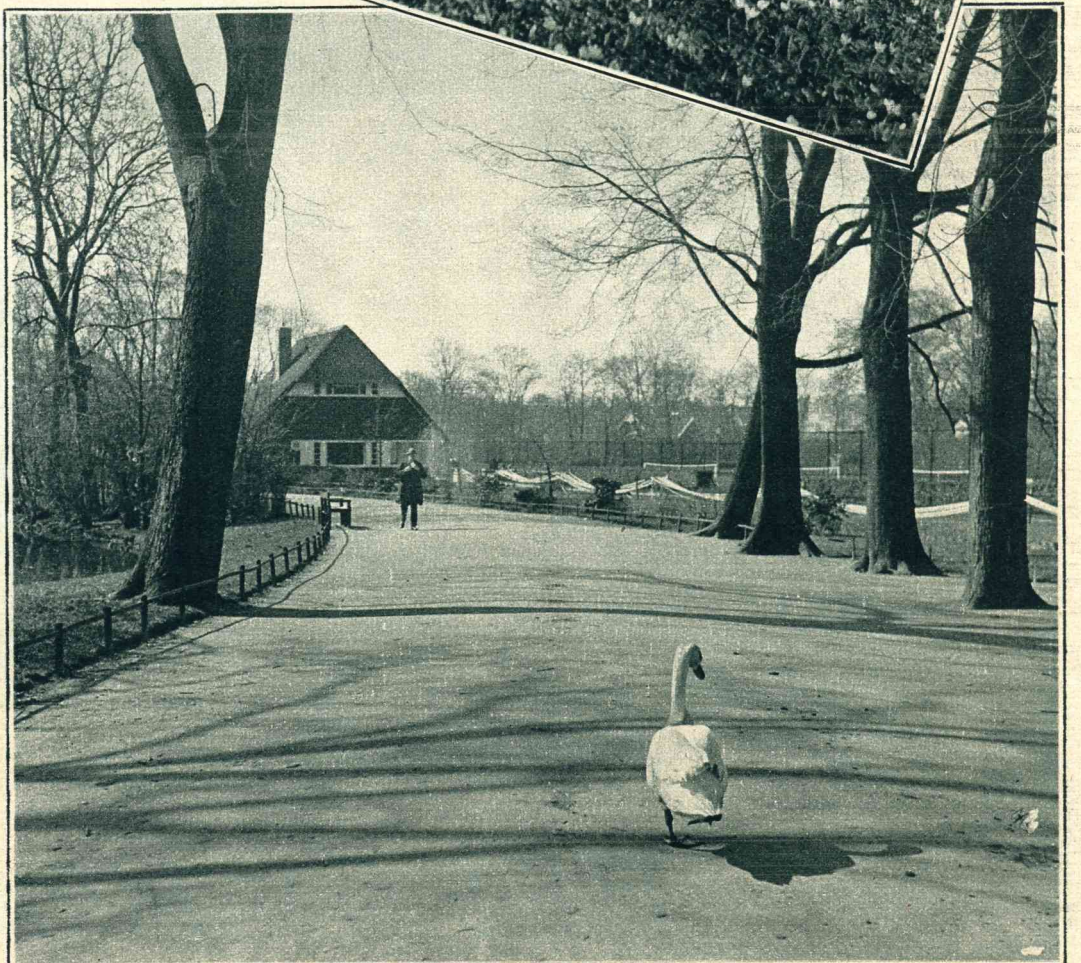

.... de boodschappenjongens
peinzen boven de crocusjes.

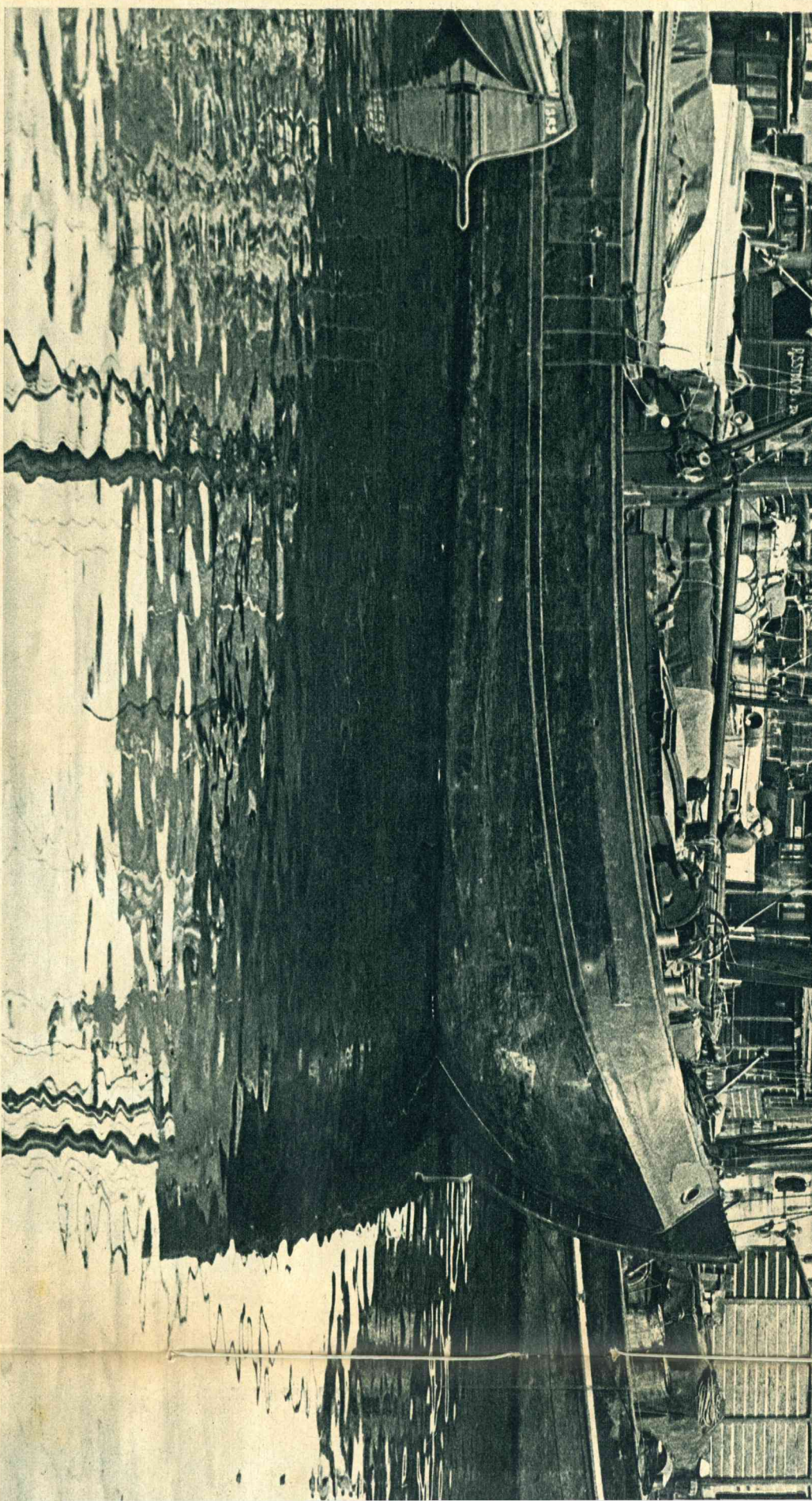
GEKOMEN EN....

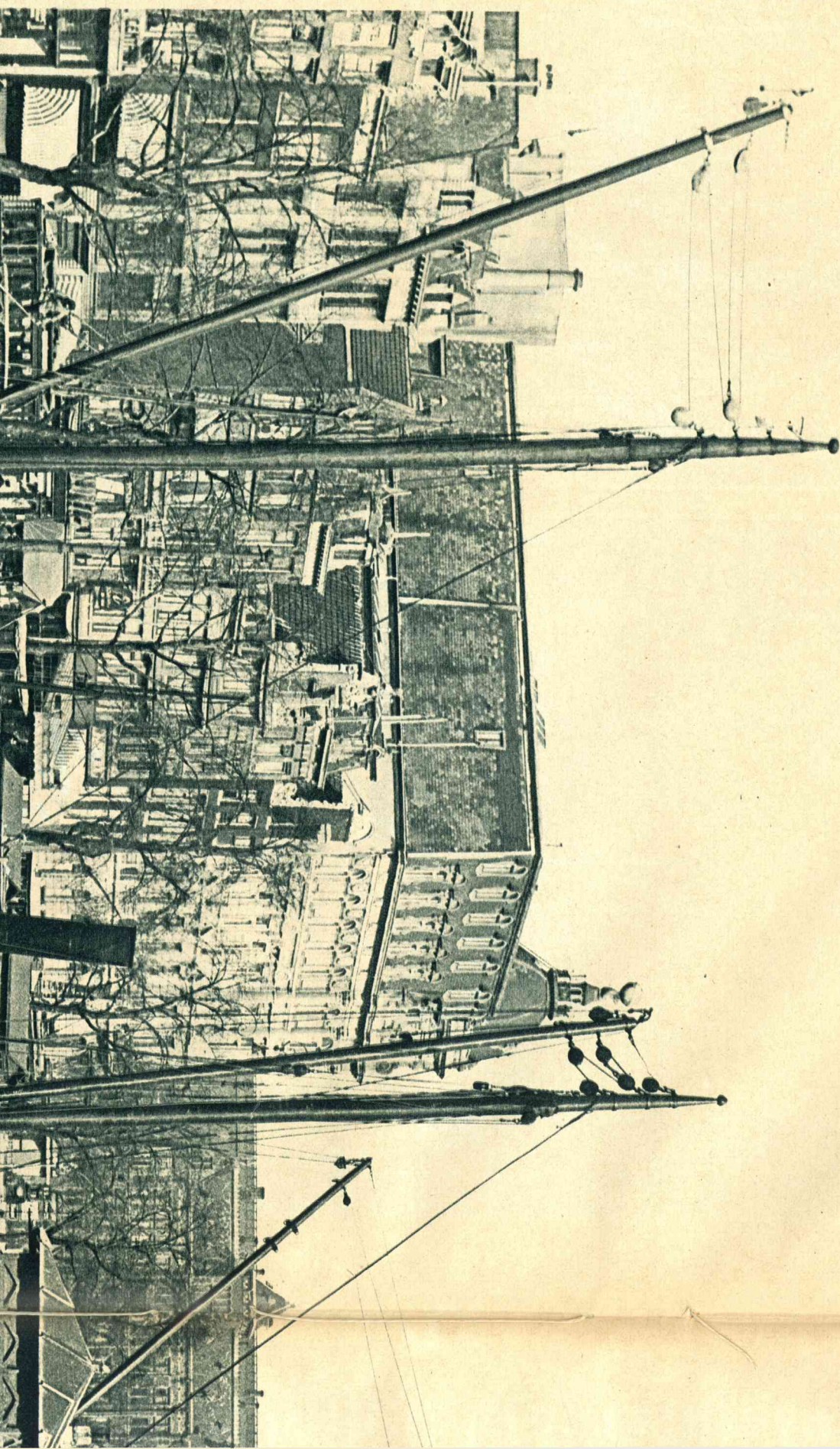
.... de filosofen zoeken het zonnetje.

.... sommige naturen krijgen de lente in het hoofd en gaan de wijde wereld in.

HET DAMRAK OP EEN HELDEK

HELDEREN VOORJAARS MORGEN

DE KOLONIALE TENTOONSTELLING TE PARIJS

Een diertal foto's van verschillende paviljoens, die op de terreinen van de koloniale wereldtentoonstelling, even buiten Parijs, zijn opgericht. De expositie wordt eind van deze maand officieel geopend. Hiernaast: De trap, die leidt naar den Indo-Chineeschen tempel van Angkor.

tective den dokter aan.

„Het scheelde weinig, of u was zelf het slachtoffer geweest, dokter,” zei hij nonchalant, op een geschroeiende plaats van diens costuum wijzend, „de kogel schijnt uw demi te hebben geschroeid.”

Dokter Carrews verbleekte zichtbaar. Dan lachte hij nerveus en hij vermèed het den detective aan te zien.

„Werkelijk,” sprak hij, „ik geloof, dat ik de Voorzienigheid dankbaar mag zijn.”

„U was goed met den doode bevriend,” ging Jack O'Neill voort, „is het u bekend, of hij vijanden bezat?”

„Och, zooals iedereen zal ook hij wel vijanden gehad hebben,” zei de dokter vaag, „maar ik ken niemand, die tot zoo iets in staat zou zijn.”

Jack O'Neill trad dicht op den dokter toe. Ernstig keek hij hem aan, en toen fluisterde hij met nadruk:

„Mag ik u er op attent maken, dokter, dat velen wel eens verdenking tegen

u zouden kunnen opvatten? U waart weliswaar vrienden, doch in drift.... Er gebeurt zoo vaak iets onverklaarbaars, nietwaar? En daarom raad

ik u aan, dokter, in uw eigen belang.....als u nadere gegevens kunt verschaffen, wacht u daar dan niet mee!!!”

Koeltjes beantwoordde Carrews Jack O'Neill's blik.

„Ik dank u zeer voor de waarschuwing,” zei hij op gereserveerden toon, „maar ik weet verder niets. 't Was stikdonker, en ik heb den kerel niet kunnen zien. Mocht u zich overigens onsterfelijk willen blameeren door mij te arresteren, dan ben ik te uwer beschikking.”

Luchtig weerde de detective af.

„O nee,” zei hij. „Ik arresteer niemand op losse gronden. Maar wel zou ik u willen verzoeken, inzage te mogen nemen van de correspondentie van de „Sporting Club”, waarvan u immers secretaris, en de vermoorde voorzitter was?”

„Hoewel ik niet begrijp, wat u daarmee denkt te bereiken, zal ik u in dit opzicht van dienst zijn. Wanneer u hedenmiddag om twee uur bij mij komt, dan zal ik u alle stukken ter inzage geven.”

„Zeer gaarne. Voorloopig heb ik niets meer te vragen, dokter. Alleen, denkt u eens aan mijn waarschuwing!! Au revoir!”

Jack O'Neill wendde zich af en onderzocht toen grondig het lijk en de omgeving. Nu en dan bukte hij zich, keek scherp toe en raapte dan wat op. Van tijd tot tijd mompelde hij iets in zichzelf. Dan keerde hij zich tot de overigen van het gezelschap — de aanwezige heeren van het parket en een paar agenten — en gaf toestemming, het lijk te vervoeren.

„Ik heb hier niets meer te zoeken,” verklaarde hij. „En ik geloof, Mr. Denver, dat het mooie weer een voornamelijk helper voor ons is in dit probleem.”

En toen men de plaats van het onheil verliet, glimlachte hij om de verwonderde gezichten van de anderen.

„Ik kan u verder nog niets zeggen,” excupeerde hij zich, „het is nog wel wat te vroeg voor definitieve uiteenzettingen. Maar ik geloof, dat ons een verrassing te wachten staat....”

Dienzelfden middag om twee uur schelde Jack O'Neill aan de woning van Dr. Carrews, en hij werd door den medicus in diens werkkamer gelaten.

DE MISDAAD OP DEN STILLEN WEG

Door J. P. Baljé

U was dus in het gezelschap van dezen heer, toen het schot, dat hem doodde, gelost werd?” vroeg Jack O'Neill, de vermaarde Londensche detective.

„Inderdaad, Mr. O'Neill. Wij kwamen uit de club, en aangetrokken door het prachtige weer, maakten wij nog een stevige avondwandeling. Beiden waren wij daar liefhebbers van! Op dezen stillen weg gekomen, sprong plotseling een man van achter een boom te voorschijn, en loste het noodlottige schot, waarvan u het droevige resultaat voor u ziet!” antwoordde dr. Carrews, een blik op den doode aan hun voeten werpend.

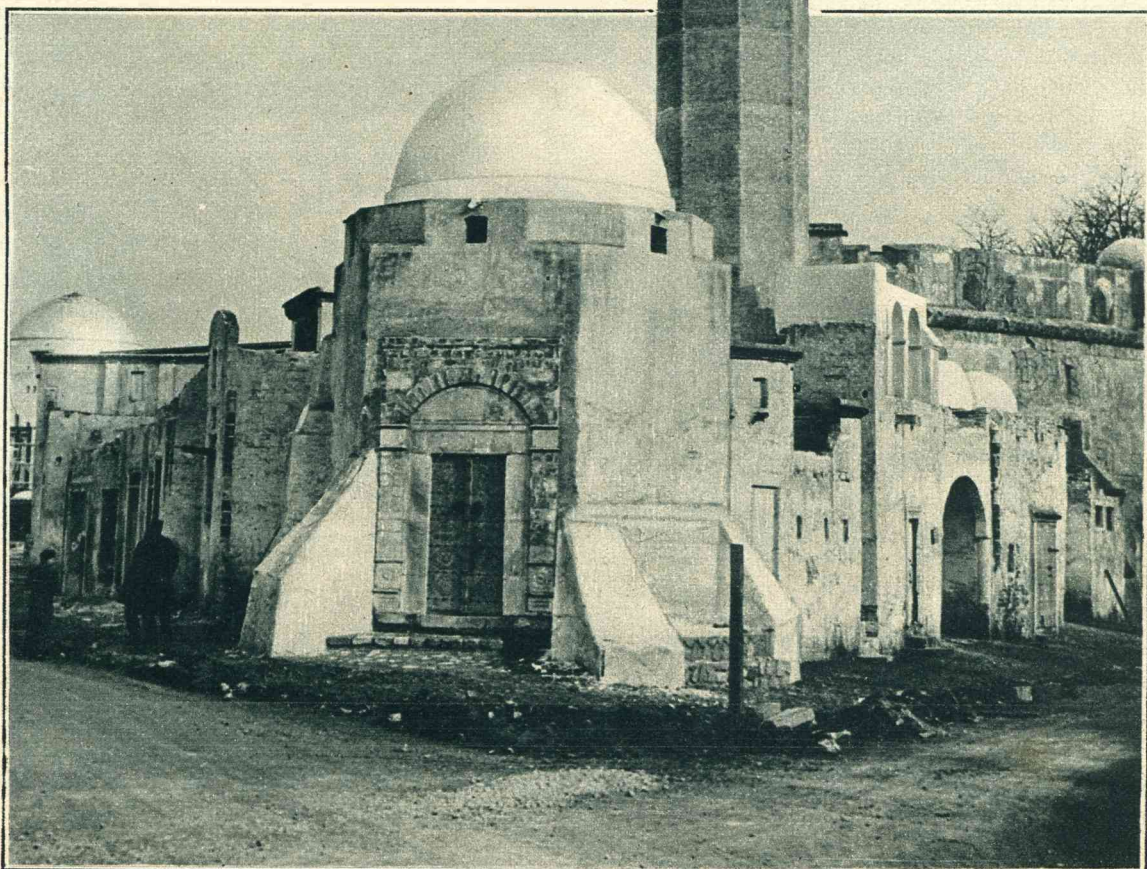
Jack O'Neill dacht ernstig na. 't Was thans negen uur in den morgen en zooals de dokter verklaard had, was de moord, voor de oplossing waarvan men de hulp van den detective had ingeroepen, om twaalf uur 's nachts gebeurd.

Eén der voornaamste leden van de „Sporting Club” was vermoord, en dat, terwijl zijn vriend met hem wandelde! Deze had hem onmiddellijk medische hulp verleend, maar het had niet mogen baten; de kogel was in de long gedrongen en het slachtoffer was aan inwendige verbloedingen overleden.

De dokter had, naar zijn verklaring, eerst nog getracht den moordenaar te vatten, doch daar het zeer stil en zeer donker was in de buitenwijken van de stad, was het den dader gelukt in de duisternis te ontsnappen.

Gedurende den nacht had men het slachtoffer van den aanslag onder bewaking van een politie-agent achtergelaten, teneinde de justitie in de gelegenheid te stellen, de situatie bij daglicht zoo nauwkeurig mogelijk op te nemen.

Een vreemd licht in de oogen keek de groote de-

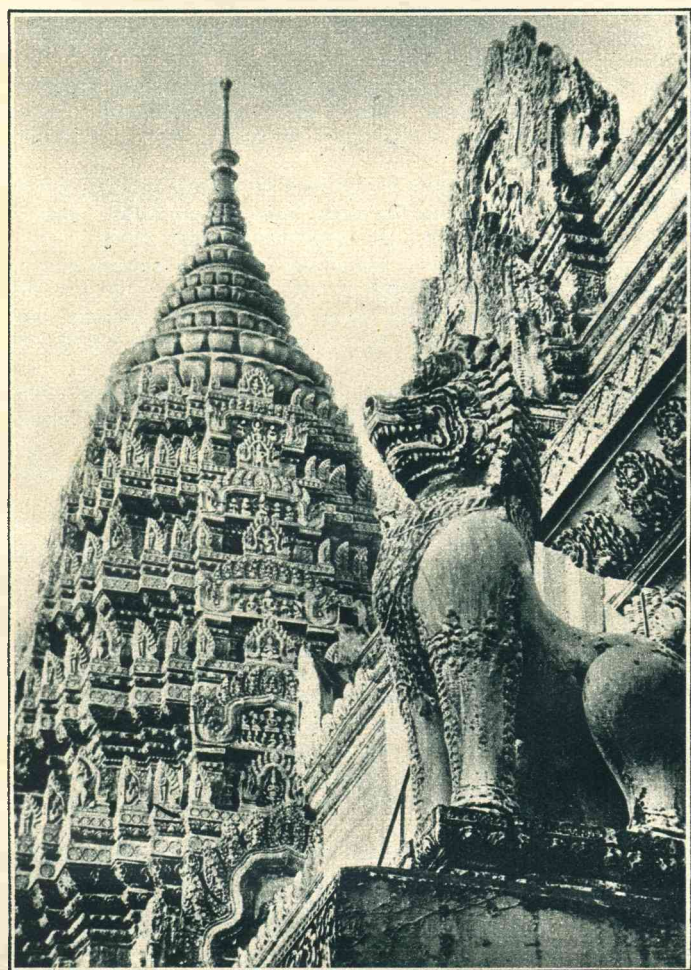

Een hoekje van de afdeeling „Tunis”

„Hier is de club-correspondentie,” zei de dokter op afgemeten toon. „Ingekomen brieven en copieën der verzonden epistels. 't Is mij een raadsel wat u er in denkt te vinden. U zult mij moeten excuseeren, want ik ben verplicht mijn middagroute bij mijn patiënten te doen. Maar U kunt het zich gemakkelijk maken. Hier zijn sigaren. Indien u iets wilt gebruiken kunt u mijn bediende schellen. Ik zal hem instructies geven. Bonjour, Mr. O'Neill, en.... succes!”

De laatste zin klonk sarcastisch, doch de groote speurder deed, of hij het niet merkte, Behaaglijk nestelde hij zich in den gemakkelijken leeren clubfauteuil en begon toen de paperassen te doorbladeren. De werkkamer van den dokter lag aan de straatzijde en terwijl hij ijverig bezig was, luisterde de detective scherp naar de geluiden, die van buiten kwamen. Hij hoorde het aanzetten van een motor, liep toen snel naar het raam, en zag nog juist den dokter weggrijpen.

Een glimlachje speelde om zijn lippen, en vergenoegd wreef hij zich de handen. Daarna stak hij kalm een sigaar op, sloot de deur van de kamer met den sleutel af, en.... keek niet meer naar de clubcorrespondentie om!!

Detail van den tempelkoepel.

Hij stapte op het keurige cylinderbureau van den dokter toe, dat echter gesloten was. Het kostte Jack O'Neill heel weinig moeite, met zijn looper het slot te openen. Toen snuffelde hij rond, doch kon aanvankelijk niets vinden.

Teleurgesteld gleed zijn blik langs alle voorwerpen op het bureau. Niets sloeg hij over, en opeens kwam er een harde glans in zijn oogen. Vlug haalde hij een..... spiegeltje te voorschijn.

Eenige minuten zat hij ingespannen te turen met het spiegeltje, dat hij heen en weer bewoog, in zijn hand. Telkens noteerde hij iets in zijn zakboekje. En een oogenblik later verliet hij Dr. Carrews' huis, nadat hij het bureau weer geheel in orde had gebracht.

Buiten gekomen, riep hij een taxi aan, die hem in volle vaart naar één van Londens voorsteden bracht. Daar vertoefde hij bijna een uur in het huis, waarheen de taxi hem had gebracht. Vergezeld van een vrouw stapte hij weer in den wagen,

dien hij had laten wachten, en reed toen naar Scotland Yard.

In één der wachtkamers liet hij de vrouw achter blijven. Zelf trad hij het kantoor van commissaris Denver binnen.

„Het raadsel is opgelost, Denver,” begon de detective het gesprek. „Ik ken den bedrijver van het misdrijf.”

Met verbazing staarde de politiecommissaris Jack O'Neill aan.

„Dát zou een record zijn,” bracht hij uit, eenigszins van zijn verwondering bekommend. „En wie is de dader?”

„Geef me eerst één van je be-roemde Henry Clay's, old chap,” lachte Jack. En toen de blauwe wolkes naar boven stegen, keek hij zijn vriend voldaan aan.

„Sta me toe, dat ik je nog even in het onzekere laat, beste kerel,” verzocht hij toen. „Je weet, ik hou van verrassingen. Ik zal overigens regelmatig vertellen, hoe ik mijn conclusies heb getrokken en het spoor ontdekte.

Bij het gesprek met Dr. Carrews vanmorgen, was het mij opgevallen, dat deze zeer nerveus was, en.... dat hij niet de volle waarheid vertelde! Hij trachtte iets te verbergen, en daar ik nieuwsgierig van aard ben, trachtte ik te weten te komen, wat dat „iets” was!

Toen ik eens goed de omgeving opnam, bleek mij al spoedig, dat de dokter in één opzicht zeker gelogen nad! Of in ieder geval den toestand niet zuiver had weergegeven.

Op de plaats, waar het lijk lag, waren geen boomen! De jas van den dokter nu was geschroeid door het schot, een bewijs, dat dit van zeer dichtbij was gelost! Was dus de dader van achter een boom gesprongen, zooals de dokter voorgaf, dan kon zijn jas nooit geschroeid zijn geweest, want de dichtsbijzijnde boom was zeker een meter of acht verwijderd van de plaats des onheils.

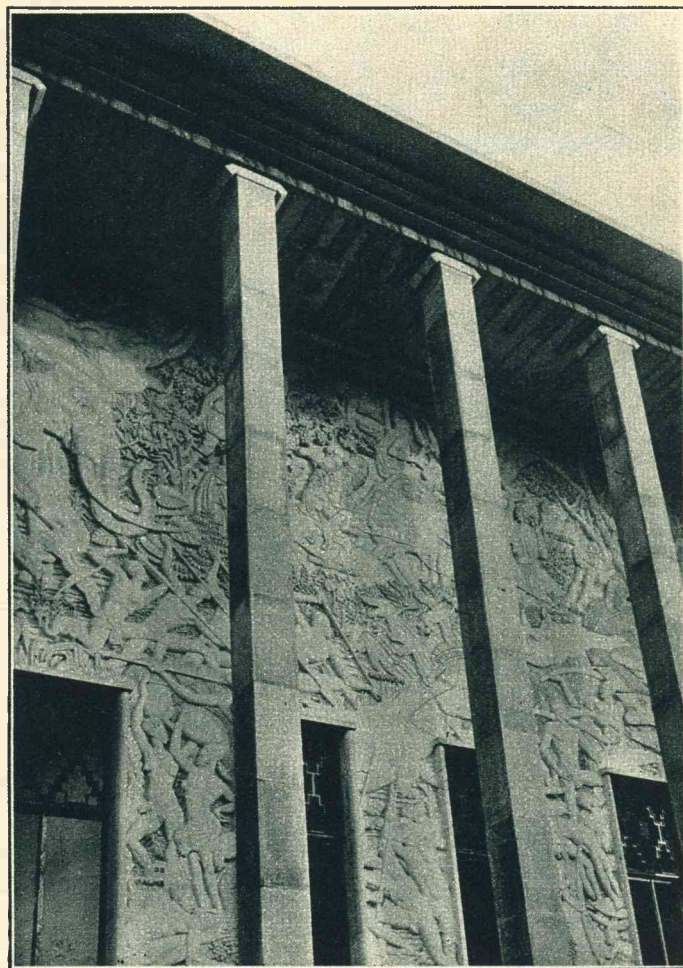
Dat was dus een bewijs, dat Dr. Carrews gefantaseerd had! Maar waarom....? Toen ik een paar stappen verder ging, bleek, dat de grond daar — zooals je ze zal herinneren, is de weg daar zeer zanderig — was omgewoeld, als had er 'n worsteling plaats gevonden. Ook dát klopte niet met Dr. Carrews' verklaring, dat hij den dader niet had kunnen grijpen. Er waren twee verklaringen voor. Of Dr. Carrews had den dader wel ge-

grepen, en met hem geworsteld, of.... hij had geworsteld met- het slachtoffer!

Toen ik nauwkeuriger toekeek, zag ik, dat de laatste veronderstelling moest vervallen. Want ik zag afdrukken van.... dameshakken! Het was mogelijk, dat alles goed te constateeren. Je herinnert je immers mijn opmerking over het mooie weer? En tenslotte vond ik ook nog een knoop van een damesmantel!

Er kwam dus licht. Er was klaarblijkelijk een vrouw in het spel. Welke rol zij had gespeeld, was nog niet duidelijk. De dokter had met haar geworsteld, dat stond vast. Maar ik kon niet weten, waarom. Was zij wellicht een medeplichtige, of had de dokter haar onder de worsteling herkend, en haar daarna laten gaan? En waarom had hij dat dan gedaan? Had hij verplichtingen aan die vrouw? Had zij den aanslag gepleegd, en had hij haar om die verplichtingen losgelaten, zodoende medeplichtige wordend?

Om dat te ontdekken, verzoon ik het trucje van de clubcorrespondentie. Die interesseerde mij absoluut niet, maar.... ik wilde eens in het huis van Dr. Carrews rondsnoffen! En het vliegertje ging

Reliefwerk op den gevel van het Permanente Koloniale Museum.

op. Toen ik het bureau van den dokter doorsnuffelde, ontdekte ik eerst niets. Maar toevallig rustte mijn blik even op het vloerblad, dat voor me lag, en ik zag, dat dit pas gebruikt was. Het was een betrekkelijk maagdelijk blad en door middel van een spiegeltje kon ik een gedeelte van een pasgeschreven brief ontcijferen, en, wat meer was.... het adres van de vrouw, aan wie de brief was geschreven! Het was een zekere Miss Cunningham in één der voorsteden.

Onmiddellijk liet ik mij er heen rijden en ik trof Miss Cunningham in een erg overspannen toestand aan. Zij bekende direct!! Zij had den aanslag gepleegd. De mantel met den ontbrekende knoop hing bovendien nog in de gang.”

Jack O'Neill blies een paar zware rookwolken uit, en zijn oogen waren half-dichtgeknepen.

„Denver,” zei hij toen plotseling, „die aanslag was een vergissing!”

De commissaris gaf zijn verwondering te kennen. Doch Jack O'Neill knikte uitdrukkelijk.

„De kogel was voor dokter Carrews bestemd!! Slechts een onwillekeurige achterwaartsche beweging redde hem, en maakte zijn vriend tot slachtoffer.

De arme vrouw heeft mij haar lijdensgeschiedenis verteld. Dr. Carrews heeft haar leven vernietigd. Hóé, dat zal ze je zelf nog wel vertellen. In ieder geval was langzamerhand in haar overspannen brein het plan gerijpt, den dokter te doden. Zij had dien avond bij de club op wacht gestaan en was de heeren gevolgd. Toen het oogenblik haar gunstig scheen, haalde zij hen in en vuurde. De rest weet je. Ze is door het gebeurde heelemaal overstuur, en in een zenuwlijdersgesticht hoort ze eerder thuis dan in de gevangenis, Denver. Eén ding vergat ik nog. Carrews had haar geadviseerd, het land te verlaten. Hij schreef, dat hij het benodigde geld te harer beschikking hield. En dat is alles. Op het oogenblik zit de stakker in de wachtkamer.”

* * *

Miss Cunningham kwam in een zenuwlijdersgesticht, waar ze het echter niet lang meer maakte. Dr. Carrews gaf er zijn praktijk aan, en vestigde zich in het buitenland. Zijn reputatie was te veel geschokt.

Die van Jack O'Neill was er te steviger om geworden!!!

Als de Wolken breken....

UIT HET ENGELSCH VAN L. G. MOBERLY

No. 9

Ik ben hier pas en misschien mocht ik eigenlijk nog geen opinie hebben," zei Dorothy weer met toenemende aarzeling, „maar hij doet mij denken aan 'n soort machine — een altijd werkende machine. Ik ben er ook zeker van, dat hij knap is — zoo knap als een dokter maar zijn kan, maar ik geloof, dat hij de patiënten niet in de eerste plaats beschouwt als menselijke wezens, die ziek en ellendig zijn, maar als „gevallen".

„Ja — gevallen, waarop hij proeven kan nemen," antwoordde Bridget met een klank van verontwaardiging in haar stem. „Maar in elk geval, uw deel van het werk is van zuiver menschevendien aard: den ongelukkigen een klein beetje geluk te brengen. Dat is een prachtige taak."

„Een prachtige taak." Dorothy herhaalde deze woorden bij zichzelf, toen zij den volgenden dag na de thee de conversatiezaal binnentrad. Het was een groote kamer met openslaande ramen, die in den tuin voerden en door deze ramen, die op het westen uitzagen, stroomde een zee van gouden licht van de ondergaande zon de kamer binnen. De meubels en gordijnen waren alle in lichte, vriendelijke tinten gehouden. Er stonden bloemen op de tafel, er was een overvloed van boeken en tijdschriften en toen Dorothy zich voor de opengeslagen piano zette, bedacht ze, dat het inderdaad een „prachtige taak" was in deze lichte en prettige kamer den patiënten wat verstrooiing te bezorgen en hen aan hun droevig gepeins te onttrekken. Er waren een aantal dames van verschillende leeftijd bijeen, sommigen waren bezig met breien en borduren, anderen bladerden doelloos in geïllustreerde tijdschriften, weer anderen staarden in een stoel wezenloos voor zich uit. Twee verpleegsters zaten er met naaiwerk steeds een waakzaam oogje in het zeil houdend.

„U gaat een beetje voor ons zingen, wat gezellig," begon een der patiënten, een oude, ongetrouwde dame, tegen Dorothy. „Dat vind ik toch zoo prettig als u dat doet; u hebt zoo'n mooie stem!"

„Ja, ik ga zingen," antwoordde Dorothy, gelukkig gestemd in het besef, dat de patiënten op prijs stelden, wat zij voor hen deed. Ze sloeg een paar accoorden aan en zette een eenvoudig, melodius ouderwetsch volksliedje in. De aanwezigen waren klaarblijkelijk geboid door haar zang en sommigen van de gezichten, die wezenloos of verveld hadden gestaard, klaarden op, doffe oogen begonnen te schitteren.

Nauwelijks waren de laatste tonen van het lied weggestorven, of Dorothy merkte dat een kleine vrouw van middelbaren leeftijd, die dicht bij het open raam zat, haar in koortsachtige opwindung wenkte. Het meisje ging dadelijk en de kleine dame greep haar japon en trok haar dicht naar zich toe.

„Ik zou u graag wat vragen," zei zij, „maar ik vind het niet prettig, dat al die nieuwsgierige bemoeials, die hier bij elkaar zijn, elk woord hooren."

„Ik zal een stoel halen, dan kom ik bij u zitten," antwoordde Dorothy vriendelijk, „we kunnen dan een praatje maken en daarna zing ik nog wat."

„Ik vind het heerlijk, als u zingt. Het neemt iets van de onrust uit mijn hoofd weg." De kleine dame sprak zacht, met haastigen nadruk. „Weet u, er is onrust in mijn hoofd en niemand kan mij helpen om die weg te krijgen. Maar als u zingt, is het beter."

Haar oogen, blauwe oogen met een aandoenlijk smeekenden blik er in, keken naar Dorothy op en het jonge meisje glimlachte terug en legde haar hand op die van de dame, een broodmagere hand, waaraan een te wijd geworden trouwring zat.

„Ik ben blij, dat u van mijn zingen houdt," zei ze eenvoudig. „Ik zal straks nog meer zingen en misschien zal uw hoofd dan wat rust krijgen."

„Dat geloof ik zeker." Een vage glimlach gleed over het gezicht van het dametje. „U ziet er uit

om vertrouwen in u te stellen," ging ze een beetje verlegen voort en haar stem daalde tot gefluister, toen vervolgde ze: „Als ik u iets vraag, zult u mij de waarheid zeggen, nietwaar?"

„Natuurlijk zal ik dat, tenminste, als ik het antwoord op uw vraag weet."

De smalle hand sloot zich stevig om die van Dorothy, terwijl er iets van verlichting in de gejaagde, blauwe oogen kwam.

„Nu dan, wilt u mij iets over mijn kindje vertellen? Wat deden zij met mijn baby? Hij was zoo lief, zoo'n flinke jongen, maar ik verloor hem, en niemand heeft mij ooit willen of kunnen zeggen, waar hij is. Ze namen hem van mij weg en wanneer ik daaraan denk, wordt de onrust in mijn hoofd hoe langer hoe erger."

Dorothy was verbluft. De kleine dame in den leuningstoel was zonder twijfel een stuk over de vijftig, haar gezicht was doorgroefd met rimpels en haar haren waren grijs en toch sprak ze over het verlies van haar baby, alsof dat kortgeleden had plaats gevonden.

„Kunt u mij zeggen, waar hij is?" ging de fluisterende stem voort. „U hebt zulke eerlijke oogen, u zult niet probeeren mij te bedriegen en mijn kindje was zoo lief. Ik lijd er zoo ontzettend onder, dat ik het verloren heb."

„Ik wilde, dat ik u helpen kon," zei Dorothy, na een pauze, „maar ik ben hier nog vreemd. Maar ik kan u wel zeggen, dat uw baby veilig en gezond is."

„Denkt u dat heusch?"

Het werd met zulk een ademlooze gretigheid gevraagd, dat Dorothy een prop in de keel schoot.

„Ik denk het inderdaad," antwoordde ze op toon van vaste overtuiging. „Want," redeneerde zij bij zichzelf, „als die baby dood is, is hij zeker veilig en indien hij in leven is gebleven, moet hij nu een volwassen man zijn, in staat voor zichzelf te zorgen."

„U denkt dus werkelijk, dat hij veilig is?"

De hoopvol opgeheven oogen ontmoerden het meisje tot in het diepst van haar ziel.

„Absoluut!" was het geruststellende antwoord.

Op het gerimpelde gezicht van haar toehoorder kwam een uitdrukking van tevredenheid. Maar op hetzelfde oogenblik drentelde een van de verpleegsters in de richting van Dorothy. Het was een lange vrouw, met een knap, maar hardvochtig gezicht, strenge, goed gevormde lippen en koele, staalgrijze oogen. Zij keek eerst naar Dorothy en daarop naar de patiënte, die onder haar scherp blik in één scheen te krimpen.

„Wel, Mevrouw," begon de verpleegster rustig, maar Dorothy had een gevoel alsof er in haar kalmte iets dreigends schoot, „waar hebben u en juffrouw Trelane het zoo druk over?"

„We praten zoo'n beetje over koetjes en kalfjes," verklaarde de kleine dame, stotterend van angst en verlegenheid. „Ik vind, dat ze zoo mooi zingt, het neemt de onrust uit mijn hoofd weg en u weet, zuster Jackson..."

„O, ja, ik weet het." Zuster Jackson's harde lach onderbrak den gestamelde zin. „Wij weten

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Den avond vóór zijn vijfentwintigsten verjaardag verloor Alan Drummond zich in stilte met Dorothy Trelane, de nicht van Sir David Trelane. Den volgenden dag vernceemt hij van zijn vader een verschrikkelijk en diep beschamend geheim betreffende de herkomst van zijn financiën en betreffende zijne moeder. Dit geheim, dat ons nog niet wordt medegedeeld, doet hem besluiten, zijne heide en eene cervolle loopbaan waarvel te zeggen en zonder afscheid naar den vreemde te vertrekken. Een vriend, Donald Montgomery, neemt hem toevallig voor zijn vertrek nog mee naar 't atelier van eene schilderes, mevrouw Carmichael. Inmiddels heeft dr. Peter Hodgson, een huisvriend der Trelanes, voor eene vreedzame elegante dame (mevrouw Bertram genaamd) die haar geheugen verloren heeft, en nu bij hem logeert, een rustig verblijf opgezocht bij juffrouw Fergusson, op eene hoeve, dicht in den omtrek van Het Groote Huis, het verblijf van den geheimzinnigen ouden heer Drummond. Bridget Dently de dochter van den dominee uit dezelfde streek, en nichtje van Donald Montgomery, hoort van dezen laatste omtrent de geheimzinnige verwijdering tusschen Alan Drummond en Dorothy Trelane. Zij ontmoet Dorothy in het sanatorium, waar zij hare tante een poosje als directrice vervangt, en waar Dorothy door dr. Peter Hodgson geplaatst is, zoowel om de patiënten bezig te houden als om zelf wat uit te rusten.

allemaal van die onrust. Val juffrouw Trelane er nu maar niet mee lastig, en ook niet met uw andere fantasieën."

De hatelijke blik, dien ze daarbij op het kleine vrouwtje wierp, wekte Dorothy's diepe verontwaardiging.

„Neen, neen," stamelde de patiënte, „ik zal probeeren er om te denken."

„Ik hoop, dat u het doen zult," klonk het ijskoud en die vermaning ging weer gepaard met een blik, die bij Dorothy het verlangen deed opkomen, om die verpleegster een klap te geven in het mooie, wreede gezicht. „Babbelen tegen vreemden is altijd verkeerd," zei de zuster nog over haar schouder, toen ze verder liep.

De patiënte kroop weg in haar stoel, alsof ze een geslagen hond was en Dorothy, vervuld van medelijden, legde haar hand weer op de magere, trillende handen.

„U zult gauw genoeg inzien, dat ik geen vreemde voor u ben," fluisterde ze geruststellend, „en u kunt me veilig alles vertellen, wat u onrustig maakt."

„Maar zult u het niet vervelend vinden, als ik u met mijn verhalen aan boord kom? Zuster Jackson zei, dat ik u niet mocht lastig vallen, maar ik dacht, dat u misschien zou kunnen weten, waar mijn kindje is. Het is zoo mooi en lief. Als ik mijn kindje maar terug mocht hebben, dan geloof ik, dat de onrust wel uit mijn hoofd zou wegtrekken."

„U moet vooral niet denken, dat u mij lastig valt, als u mij wat te vertellen hebt!" drong Dorothy aan en ze vervolgde: „En ik hoop, dat u mij gelooven zult, als ik u zeg, dat uw kindje gezond is en volkomen veilig."

Wéér kwam die glans van verlichting in de oogen van de kleine vrouw. „Wilt u nog meer liedjes voor mij zingen?" vroeg ze toen.

„Natuurlijk wil ik dat," was het hartelijke antwoord.

Dorothy ging naar de piano terug en ze zong het eene lied na het andere, met het besef, dat ze het beste, wat ze te geven had, in haar zang moest leggen om de arme vrouw, die er zoo gretig naar luisterde, op te beuren en te troosten.

Voor zij de kamer verliet, trokken de stille blauwe oogen van No. 8 het meisje weer aan haar zijde.

„Bukt u zich een weinig, dat ik fluisteren kan," vroeg ze. „Ik wil niet, dat zuster Jackson het hoort. Maar u moet mij beloven, dat u, als u ooit mijn kindje vindt, of iemand ontmoet, die weet waar het is, het mij dadelijk zult vertellen; wilt u?"

„Dadelijk," fluisterde Dorothy terug. „Ik belooft het u."

De nadering van zuster Jackson deed Dorothy zich omdraaien om een gesprek met een andere patiënte aan te knopen, maar toen ze de conversatiezaal wilde uitgaan, legde de verpleegster de hand op haar schouder en waarschuwde: „Wees verstandig en schenk niet te veel aandacht aan de klaagliederen van No. 8. Haar geval is volkomen hopeloos. Ze lijdt aan ongeneeslijke waanvoorstellingen en wij weten precies hoe we een dergelijk geval moeten behandelen."

„Ik hoop het," antwoordde Dorothy koel, terwijl ze de verpleegster strak in de liefdelooze oogen keek. „Ik ben overigens blij, dat mijn zingen No. 8 en de andere patiënten een beetje opbeurd heeft."

Een gevoel, waarvan zij zich niet direct rekenschap kon geven, waarschuwde haar met zuster Jackson niet in discussie te treden over No. 8 en ze verliet de kamer zonder verder een woord te zeggen. Maar de verpleegster keek haar na met een blik vol wraakzucht.

„Ken je No. 8, een kleine dame met grijs haar en blauwe oogen?" vroeg Dorothy dienzelfden avond nog aan Bridget, toen zij in de zitkamer van deze laatste bij elkaar waren. „O, ja, natuur-

lijk, nu herinner ik het mij," viel ze zichzelf in de rede, „dat is de dame van wie je vertelde, dat ze Thompson heette!"

„Ja, die arme ziel, natuurlijk ken ik haar. Iedereen kent No. 8, mevrouw Thompson. Ze is hier al jaren en jaren, ze was hier al, toen ze nog een heel jonge vrouw was, heeft tante me verteld. Die had het vermoeden, dat Thompson niet haar werkelijke naam is, maar zeker was ze er niet van. Gewoonlijk is ze heel rustig, maar ze heeft tijden, dat ze vreeselijk opgewonden is, en dagen, dat ze voortdurend maar naar haar baby vraagt. Ik veronderstel, dat er een kind van haar gestorven is en dat ze daar niet overheen heeft kunnen komen."

„Ze beweerde, dat haar baby was weggenomen. 't Maakte op mij niet den indruk, alsof het kind gestorven was."

„Dat is ook mogelijk, maar het is in ieder geval verschrikkelijk om aan te hooren; het snijdt je door de ziel. En ik heb nooit het gevoel van me kunnen afzetten, dat de zusters niet zoo aardig en geduldig voor haar zijn als eigenlijk wel moest — in 't bijzonder zuster Jackson. Ik houd niet van zuster Jackson."

Bridget sprak met een zekere aarzeling, maar Dorothy viel haar onmiddellijk heftig bij:

„Ik vind, dat zuster Jackson afschuwelijk tegen haar was! Ik ben wel geen deskundige op het gebied van verpleging van zenuwpatiënten en ik weet ook wel, dat verpleegsters verplicht zijn in bepaalde gevallen krachtig en zelfs hard op te treden — maar in zuster Jackson's manier van doen is iets wreeds en hardvochts en ik ben overtuigd, dat mevrouw Thompson bang voor haar is. Kun je er niet eens met dokter Stone over spreken? Ik kan me niet voorstellen, dat hij weet, hoe ruw zuster Jackson met dit zielige menschje omspringt."

„Dokter Stone zou me waarschijnlijk alleen maar een vernietigenden blik toewerpen, als ik 't waagde me met dergelijke zaken te bemoeien. Hij is een zeer heerschzuchtig man. Waarschijnlijk zou hij me op staanden voet weggagen, als ik iets van een van zijn pronkjuweelen van verpleegsters durfde zeggen. Die worden geacht onfeilbaar te zijn! Hij zou 't eenvoudig niet gelooven, als je met ook maar de geringste klacht over een van die dames bij hem kwam aanzetten."

„Nu, 't kan mij geen zier schelen of dokter Stone mij houdt of wegstuurt," verklaarde Dorothy resoluut, „en ik ben in 't geheel niet bang voor heerschzuchtige menschen. Ik zal zoo vrij zijn met den gevreesden dokter een onderhoud te hebben over mevrouw Thompson en zuster Jackson!"

HOOFDSTUK XVIII

IN DOKTER STONE'S STUDEERKAMER.

Mijn lieve juffrouw Trelane, ik begrijp absoluut niet, waar u naar toe wilt."

„Dat is anders niet zoo moeilijk te begrijpen. Ik heb het u toch duidelijk genoeg uitgelegd."

Dorothy, die trotsch en rechtop naast de tafel stond in dokter Stone's studeerkamer, keek den dokter recht in zijn gezicht. Bij haar binnenkomen was hij opgestaan en had goedkeurend gekeken naar haar teere, blonde verschijning, den sterken blik in haar openhartige oogen en de krachtige lijnen, getuigend van wil en karakter, om haar fijnen mond en kin.

„Alles wat ik gezegd heb, is makkelijk te begrijpen," herhaalde Dorothy. „Ik wil volstrekt niet bemoeiziek of brutaal zijn; ik weet, dat ik hier een nieuwelinge ben, maar dat brengt juist mee, dat ik onbevooroordeeld en onpartijdig

tegenover de dingen sta. Ik meen, dat u weten moet, op welke wijze sommige verpleegsters tegen de patiënten optreden, want ik kan niet aannemen, dat zulks met uw instemming gebeurt."

Dokter Stone's gezicht was even onbewogen als altijd; toch merkte Dorothy een eigenaardige flikkering in zijn oogen en ook zag ze, dat zijn lippen zich vaster opeen sloten. Nog meer dan anders deden die oogen haar aan die van een slang denken; stille, koude oogen.

„Ik ben overtuigd, dat u naar uw beste weten handelt," verklaarde hij met een zweem van sarcasme in zijn stem, „maar u bent, zooals u zelf zegt een nieuwelinge; denkt u, dat u bevoegd

tegensproken te worden en dit fijne, teere meisje, met de heldere oogen en den van kracht getuigenden mond, scheen volstrekt niet onder den indruk van zijn gevreesde persoonlijkheid.

„No. 8 is hier al jaren," vervolgde hij, nog steeds met licht sarcasme in zijn stem, dat Dorothy echter meer amuseerde dan van haar stuk bracht. „Zij kwam hier met een dwanggedachte over haar baby, en met geen enkel middel hebben we die waanvoorstelling ooit kunnen doen verdwijnen. Het is nutteloos en bovendien niet in haar belang haar toe te staan daarover te praten. Het maakt haar toestand eerder erger."

„Hoe weet u, dat het een waanvoorstelling is?"

Dorothy stelde haar vraag zóó kalm, dat de dokter als geëlectriseerd scheen. Hij zat kaarsrecht en staarde haar onthutst aan. Nog nooit had iemand tegenover hem zóó op zijn stuk durven staan.

„Beste juffrouw Trelane," antwoordde hij, zijn drift bedwingend, omdat hij het onverstandig vond zich te laten gaan tegenover een protégée van Peter Hodgson. „U vraagt mij, hoe ik weet, dat dat verhaal van dien baby van No. 8 een ziekelijk verzinsel is? Ik weet dat, omdat ik haar heele geschiedenis ken. Haar zoon is nu een volwassen man. De echtgenoot van de ongelukkige patiënte komt hier soms om zijn vrouw te bezoeken. Het bleek echter noodzakelijk, haar niet bij haar eigen naam te noemen, met het oog op het feit, dat zij een ziekelijken afkeer van haar echtgenoot en zijn naam heeft. Als hij hier komt, mag hij haar dan ook alleen maar op 'n afstand zien. Het zou niet verantwoord zijn hen samen te brengen. Het gezicht van hem alleen al maakt haar wild."

„En de zoon? Komt die zijn moeder nooit bezoeken? Als hij kwam, zou ze toch zeker inzien, dat ze haar baby niet verloren heeft?"

„Haar zoon komt nooit. Ik geloof, dat hij opgegroeid is in de overtuiging, dat zijn moeder dood is. dat hij er geen idee van heeft, dat zij nog leeft en in een inrichting voor zenuwzieken is. U kunt gerust zijn, juffrouw Trelane, er is geen sprake van, dat patiënten hier in mijn sanatorium wreed behandeld worden, integendeel, de behandeling is in elk opzicht uitmuntend."

„Ik wil u niet tegenspreken," kwam Dorothy's antwoord prompt, „maar ik houd vol, dat zuster Jackson No. 8 wreed en liefdeloos behandelt, onnoodig wreed. En wat haar kind betreft, dat hoeft nog geen waanvoorstelling te zijn!"

Het gezicht van den dokter werd vuurrood en zijn oogen glinsterden kwaadaardig.

„U neemt een groote verantwoordelijkheid op u, door alles, wat u beweert, en als u mij niet door dokter Hodgson aanbevolen was, zou ik groote neiging hebben heel wat krasser termen tegen u te gebruiken. Ik wil geen verandering brengen in mijn afspraak met mijn collega omtrent uw persoon, maar vindt u het zelf niet ongerijmd, dat u uw oordeel stelt tegenover de vaststaande meening van erkende zenuwspecialisten?"

„Neen, niet zoo ongerijmd als u meent. Soms ziet een buitenstaander, een leek, die er frisch in komt, zooals ik, iets, wat menschen, hoe bekwaam en geleerd ook, in de dagelijksche sleur over het hoofd hebben gezien. En als ik het eens openhartig zeggen mag — u-zelf bent voor uw oordeel grootendeels aangewezen op de rapporten van uw verpleegsters, nietwaar? U kunt onmogelijk alles met eigen oogen zien."

„Ongetwijfeld," gaf de dokter, kennelijk zeer tegen zijn zin, toe.

(Wordt voortgezet)

Het zelfportret.

(Foto M.G.M.)

bent over mijn verpleegsters te oordeelen en uit te maken of zij haar plicht goed doen of niet?"

„Ik geloof zeker, dat ik beoordeelen kan of een verpleegster onvriendelijk tegen een patiënt is of niet. Ik hoorde gisteren in de conversatiezaal, hoe zuster Jackson tegen No. 8 optrad. Het was harteloos en wreed. No. 8 is bang van haar, ontzettend bang."

„No. 8," dokter Stone lachte, „O, juffrouw Trelane, neemt u toch vooral niet te veel notitie van de jammerklachten van No. 8. Die patiënte is volslagen ontoerekenbaar, ze praat niets dan absolute wartaal. De zusters zijn verplicht haar den mond te snoeren. U moet u werkelijk niet ongerust maken over No. 8, het is noodzakelijk haar een beetje krachtig in bedwang te houden."

„Maar daarom hoeven ze toch niet zoo onvriendelijk te zijn," hield Dorothy vol. „En welbeschouwd heeft zij, toen ik er bij was, niets belachelijks of bespottelijks gezegd, niets, dat je wartaal zou kunnen noemen."

„Ze vertelde u zeker, dat zij een baby heeft verloren — dat haar baby gestolen is?"

„Ja, dat vertelde zij, maar waarom is dat wartaal?" Dorothy hield voet bij stuk en het gezicht van den dokter drukte de grootste verbazing over dat feit uit. Hij was niet gewend

VROUWENLEVEN

BLOUSES

Nu het voorjaar opnieuw zijn intrede heeft gedaan en wij onze mantelcostuumpjes weer voor den dag halen, vraagt de blouse ons aller belangstelling.

De blouses, welke vrouwe Mode ons voor het a.s. zomerseizoen heeft voorgeschreven, zijn vrouwelijker en charmanter dan ooit.

Behalve het langzamerhand klassiek geworden overhemd-model van waschzijde, toile de soie en shantung schrijft zij ons sierlijke blouses en casaques voor van crêpe satin, crêpe georgette, kant, laméstof en gebloemd mousseline.

Het meerendeel dezer modellen is voorzien van een korte basque en wordt zoowel *in* als *over* den rok gedragen. De garnering ervan bestaat uit kunstige découpés, drapés, strooken, strikken, jabots, plissés enz.

Tot de nieuwste snufjes behoort de lange casaque welke tot even boven de knie reikt.

Een kort japonnetje van een vorig seizoen, waarvan men een eindje afneemt, kan uitstekend als casaque dienst doen.

Daar de taille bij deze japonnen echter vrij laag zit, verdient het aanbeveling van het afgeknipte stuk stof een smal ceintuurtje te maken en dit op taillehoogte op de casaque aan te brengen.

MARGUERITE

VOOR HET

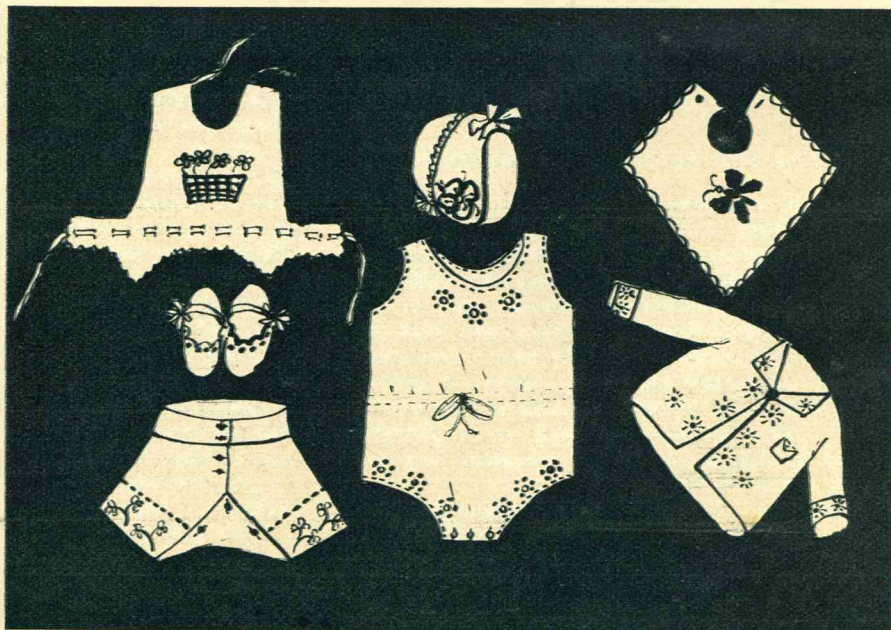
ALLERKLEINSTE

Met enkele steekjes en grappige motiefjes kunnen wij aan kleertjes van onze baby een apart cachet geven. Geen té rijk borduursel, té veel kleuren, want dit is bij kindergoed bepaald misplaatst. Een eenvoudig motiefje, in een zachte tint gewerkt, doet wonderen. Daarbij komt nog, dat zulke motiefjes door ieder moedertje zelf ontworpen kunnen worden, zoodat zij aan de kleeding van haar kindje een origineelen persoonlijk toets kan geven. Het is immers veel aardiger een versiering, door ons zelf ontworpen, aan te brengen, dan een patroontje te gebruiken, dat bij honderden tegelijk verkocht wordt. Probeer wij eens een grappig diertje te tekenen en dit in applicatiewerk op het babygoed te werken, bijv. van rose batist of linnen. Wij zullen verbaasd zijn over het prachtige effect, hetwelk zoo'n eenvoudig werkje oplevert, en onze scheppingskracht wordt door het succes bepaald aangewakkerd, zoodat er telkens aardiger patroontjes te voorschijn komen. Ook een eenvoudig siersteekje kan veel voldoening geven en.... schiet vlug op. In enkele uurtjes kunnen wij hiermede een heelen babyuitzet versieren; dus iets voor weinig-tijd-

hebbende moeders. Ook open zoomen vragen weinig tijd en zijn toch bijzonder fraai. Maar het mooist van alles blijft toch nog het Engelsch borduursel.

Het neemt wel meer tijd in beslag, maar is daarvoor ook iets bijzonders. Slechts een enkel takje, een klein rondje, is voldoende. Op onze tekening zijn zulke patroontjes aangebracht en ze laten duidelijk zien hoe met weinig moeite veel te bereiken is. Een nieuwigheidje is het jasje, hetwelk baby over het gewone truitje draagt. Het wordt meestal vervaardigd uit wollen flanel in zachte tint. Het wordt met één grooten knoop gesloten en vertoont revertjes en één zakje. Heel mooi is rose flanel, bewerkt

met zachtblauw. Deze kleurencombinatie is op 't oogenblik het allernieuwste op 't gebied van kinder-mode. ETA.

SPORT

VAN ZONDAG

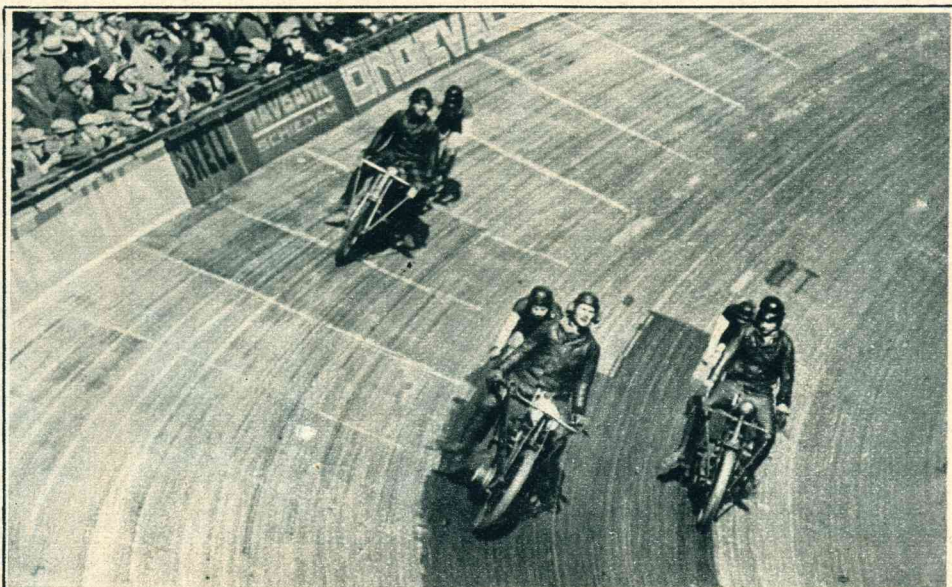
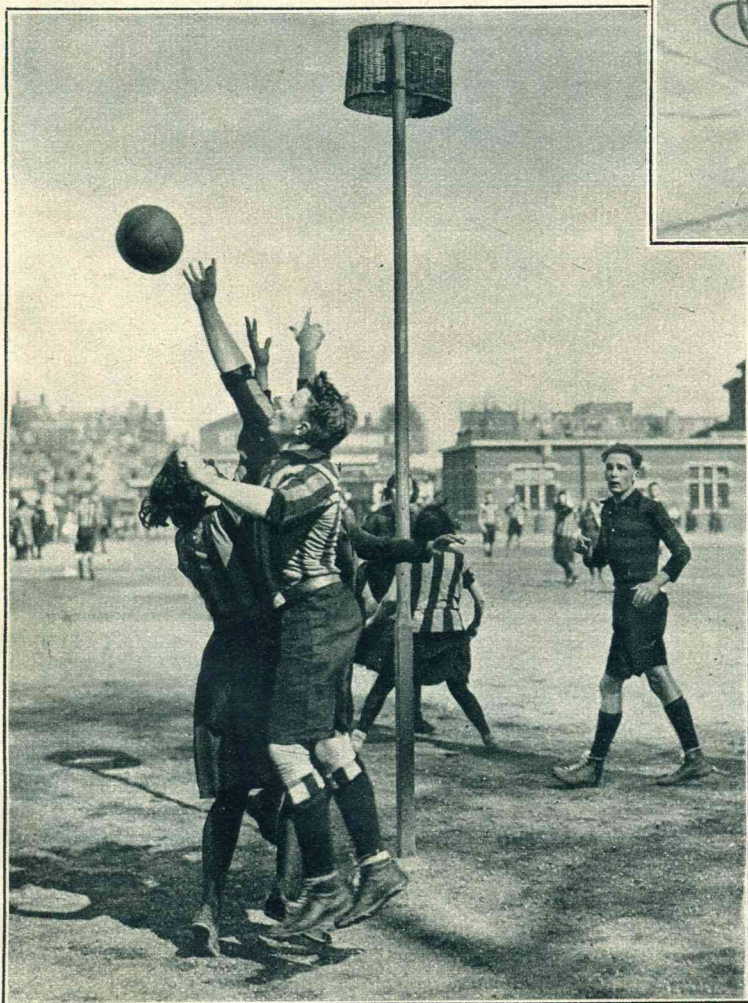
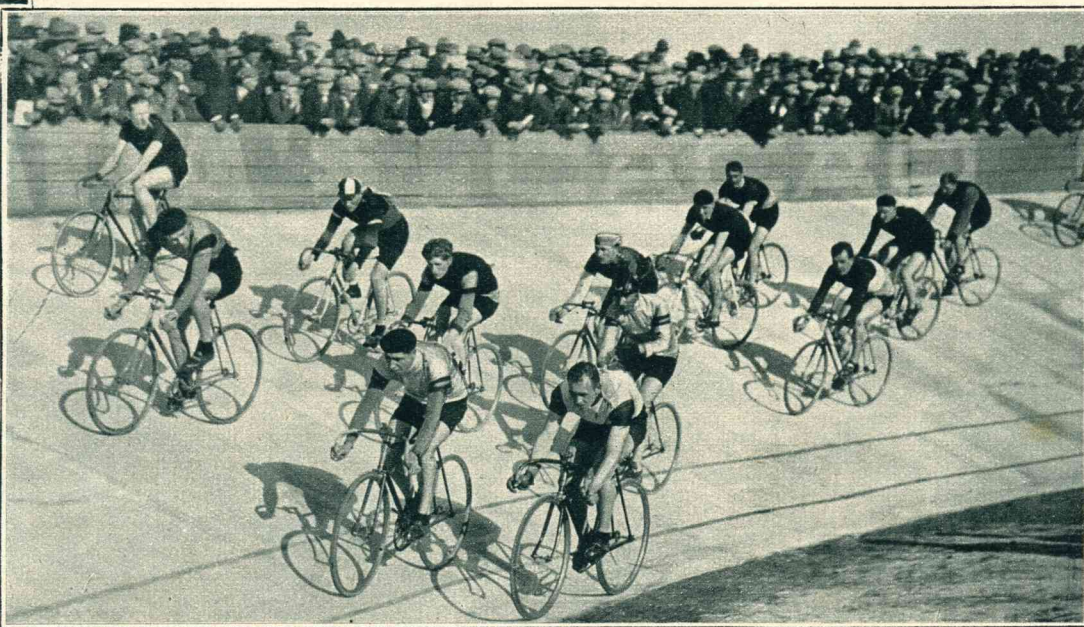
Ajax met 0-2 door Puffnell-Park geklopt. Een aardig spelkiekje uit deze finale van 't Paaschtournooi. Het Amsterdamsche doel in gevaar.

De zomer is in aantocht. Op 2den Paaschdag werd o.a. gereden te Rijswijk en Ginneken. Onderstaande kiek is van de nieuwe Baan te Ginneken, waar Maandag o.a. Pijnenburg acte de présence gaf.

Het Paaschtournooi van Ajax. Spelmoment uit de match Club Mechelen-Ruhrort. De strijd om den bal voor het Duitsche doel.

Ook Rijswijk opende 2en Paaschdag zijn poorten. Moment uit de race achter groote motoren. Klaas van Nek debuteerde hier als gangmaker.

Korfbalserieveldstrijden van Ready-Teeka op het Parkschoouburgterrein. Spelmoment uit de match D.K.C. (Delft) en Rozenburg (Rotterdam)

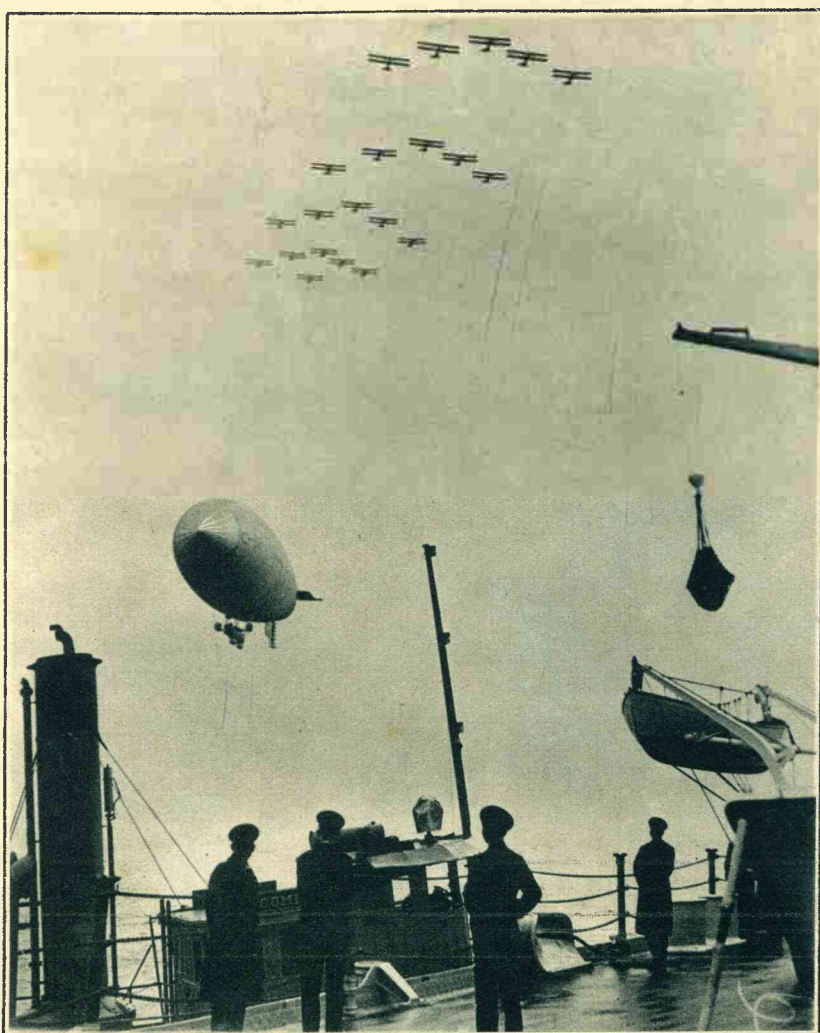

In den Berlijnschen Dierentuin hebben de zeeleeuwen een nieuw verblijf gekregen.

Leerlingen van een Londensche meisjesschool vuren hun kame-raadjes, die een hockeywedstrijd spelen, zoo luid mogelijk aan.

UIT DEN VREEMDE

De President der Vereenigde Staten, Hoover, brengt een bezoek aan Portorico. Een gedeelte van de luchtvloot doet hem uitgeleide tot aan de grens der Amerikaansche wateren.

Het onderricht op de Duitsche scholen door middel van de radio is zoo ver gevorderd, dat men thans dieren voor de microfoon plaatst. Kaketoë houdt haar radiorede, die later in de les ten gehore zal worden gebracht

De Engelsche jeugdorganisatie der „kibbo kift” houdt ieder jaar met Paschen haar wandeltochten. Een aantal deelnemers rond hun „opperhoofd”.

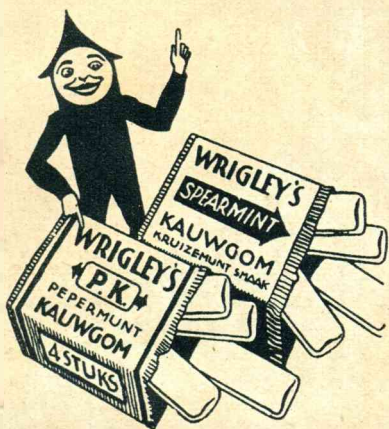

MODERNE MENSCHEN MODERNE GEWOONTEN -WRIGLEY'S

De tegenwoordige tijd stelt zware eischen. Men leeft gejaagd en mist vaak tijd en trek om rustig en smakelijk te eten. De zenuwen worden overmatig geprikkeld. Gebruik Wrigley's Kauwgom om de zenuwen te kalmeeren en de spijsvertering te bevorderen. Wrigley's houdt het gebit schoon, de adem frisch en wekt een gezonde eetlust op.

Altijd een pakje Wrigley's in Uw zak! U knapt er van op en de lang blijvende smaak betekent blijvend genot.

Twee soorten: P.K. met zuivere pepermuntsmak en Spearmint met een pittige smaak van versche kruisemunt. Slechts 5 cent per pakje - toch het allerfijnste wat bestaat.

WRIGLEY

HL-11

Steenpuisten veroorzaakt door water.

**Mijnwerker te Heerlen wist zich te genezen.
Tevens verlost van hardlijvigheid.**

"Ik moest iederen dag in water werken", zegt deze man uit Heerlen. Het valt dus niet te verwonderen, dat zijn gezondheid te wensen overliet. Uit zijn eigen brief kunt U opmaken, wat voor een soort kwaal hij had:

"Ik ben van beroep mijnwerker. Zoals U misschien bekend is, veroorzaakt mijnwater vele zweren en steenpuisten. Als ik twee of drie dagen in of onder water moest werken, had ik een paar dagen later een of meer steenpuisten. Toen ben ik Kruschen Salts gaan gebruiken en met succes.

Ik heb vier à vijf maanden dag in dag uit onder water gearbeid zonder ook maar de minste last van puisten te hebben gehad, dank zij Kruschen Salts.

Ofschoon ik 't mijnwerkersberoep vaarwel heb gezegd, blijf ik 't steeds gebruiken, daar ik nog al eens leed aan hardlijvigheid, wat nu niet meer voorkomt.

W. G. B. te Heerlen."

Let op dezen laatsten zin: "Daar ik nog al eens leed aan hardlijvigheid". Hardlijvigheid betekent een opeenhoping van giftige afvalstoffen in uw organisme. De giftige afvalstoffen verontreinigen uw bloedsomloop en zoo ontstaat een toestand, waardoor zich steenpuisten kunnen vormen. En niet alleen steenpuisten, maar ook reumatiek,

Kruschen Salts

"THE MARMET"

De „Lichtste Wagen" der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER

alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 22.50

Vouww. m. kap „ - 15.-

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absolute waarborg, dat het U voldoet zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het kunnen kan. Ik zend het op proef en bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geill. boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis-coupon in en post die nog heden

MAAK EEN EIND AAN DIE EKZEEM!

Denk U eens in, wat het betekent verlost te worden van die vreeselijke jeuk die Uw nachtrust stoort. Enkele druppels D.D.D. doen het jeukken reeds bedaren en geven onmiddellijk verlichting. Geen slapeloze nachten meer, geen hinderlijk jeukken overdag. Waarom nog langer lijden? Reeds na de eerste aanwending van D.D.D. zal de aandrang tot krabben verdwijnen. Ekzeem en andere huidaandoeningen wijken spoedig voor D.D.D. Het is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof. Koop nog heden een flacon van f 0.75 of f 2.50 bij Uw Apotheker of Drogist. C-7

**DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Photo van den heer C. E. BROOKS, die zich zelf en duizenden anderen van brakklijden bevrijdde. Indien breuklijden, schrijf dan nog heden

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191B) Singel 25 - Amsterdam

Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband Apparaat

Naam:

Adres:

De dagelijksche zorgen

worden overwonnen door een lot van de van ouds bekende

Pruisisch-Zuid-Duitsche Staatsloterij

Van de 800.000 loten zullen in
5e klassen 348.000 prijzen vallen.

Rond 114 Millioen R.M.

worden uitgespeeld.

Hoogste prijs { op 1 dubbel lot **2.000.000 R.M.**
op 1 heel lot **1.000.000 R.M.**

GROOT AANTAL GEMIDDELDE PRIJZEN

2 Premies van 500.000 R.M.	224 Prijzen van 10.000 R.M.
2 Prijzen „ 500.000 „ 548 „ „ 5.000 „	
2 „ „ 300.000 „ 1080 „ „ 3.000 „	
2 „ „ 200.000 „ 3120 „ „ 2.000 „	
12 „ „ 100.000 „ 6400 „ „ 1.000 „	
6 „ „ 75.000 „ 600 „ „ 800 „	
20 „ „ 50.000 „ 10800 „ „ 500 „	
30 „ „ 25.000 „ 31000 „ „ 400 „	

DEZE CIJFERS SPREKEN!

Er is maar één mogelijkheid om Uw financiële positie in den tegenwoordigen tijd te verbeteren en geluk en welstand te bereiken, verzuimt dus niet onmiddellijk een lot van de

Pruisisch-Zuid-Duitsche Staatsloterij

te bestellen. De prijs per lot blijft in alle klassen gelijk.

Offic. trekkingsplan wordt gratis bijgevoegd.

Prijs per lot voor de 1e klasse, inclusief trekkingslijst en porto

1 Dubbel lot	1/4 lot	1/2 lot	1/4 lot	1/4 lot
Reichsmark:	80.50	40.50	20.50	10.50
of Gulden:	48.40	24.40	12.40	6.40

Daar de trekking 1e klasse reeds **op 20 en 21 April 1931**

plaats vindt, gelieve U Uwe bestelling omgaand op te

geven, doch ten laatste op **17 April** te verzenden aan:

Meimberg, Staatliche Lotterie-Einnahme

Bahnhofstrasse 7e, Herne i/Westf. Deutschland.

Hier afknippen

BESTELBIJZET

Gelieve te zenden lot á Rijksmark

Naam Gulden

Adres

Ten bedrage van f.....

Verzonden per postwissel; ingesloten in bankpapier;

gelieve bedrag per rembours te heffen.

(Het niet gewenschte doorhalen)

(Gelieve het adres duidelijk te schrijven) No. 1

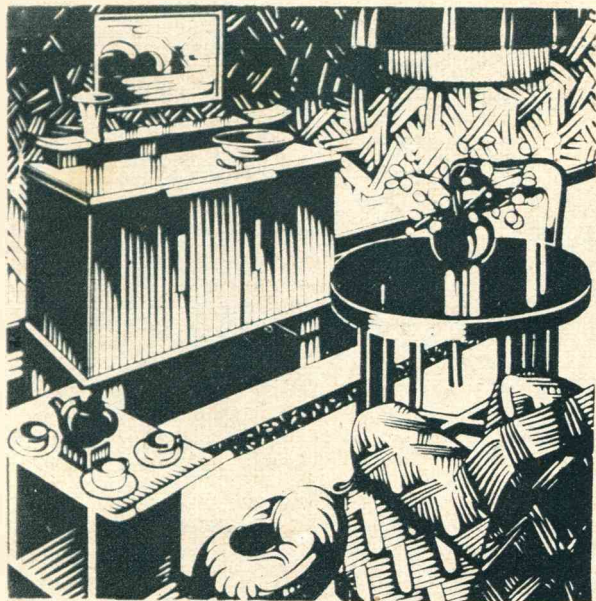

Wordt gedragen maar niet gevoeld.

VAN HEUSEN

De origineele half-stijve boord. Prijs 90 cent.

Importeur: B. W. REINDERS - Keizersgracht 306 - Amsterdam.

Waarom er slechts naar kijken?

U hebt de middelen om het te kopen. Waarom iets ineens betalen, waar U jaren plezier van zult hebben? Koopt praktisch — op onze gemakkelijke voorwaarden. Wij bieden U smaakvolle, degelijk afgewerkte meubelen tegen redelijke prijzen. Zeker niet meer dan goede contantzaken.

HUISKAMERS, massief eiken, moderne uitvoering, f 95.-, f 145.-, f 175.-, f 210.- enz.
SALONS (aparte modellen, coromandel versiering), f 115.-, f 145.-, f 165.-, f 215.- enz.

Groote Meubelcatalogus in blanco enveloppe gratis op aanvraag.

SPREK MET WINTER EN 'T KOMT IN ORDE!

Naar aanleiding van ons 30-jarig bestaan bij alle aankopen waardevolle cadeaux. Tot 8 uur geopend. Zaterdags 10 uur.

WINTER

Amstelstraat 24-30, Amsterdam. Tel. 43545.

Filiaal N.V. v. h. CARL LOEB & Co., R'dam.

STAAI

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” à $\frac{f 1.62^s}{\text{per drie maanden}}$ ¹⁾ $\frac{f 0.12^s}{\text{per week}}$

¹⁾ Doorhalen wat niet veriangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURGWAL 262

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren

is....
winnen!

Verstopping? Vuile maag misschien?
Als niets meer baat, helpt

Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxermiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

„Je staat paf”, zegt Tante Jet,

»als je ziet hoe weinig cacao ik hiervoor nodig heb. Dat heb je nou alleen maar met van Houten's.... 't kost minder dan één cent per kop.... Iets anders nemen?.... Ik denk er niet aan.... Ik doe de huishouding al langer dan vandaag. Wat voordelig is en goed daar blijf ik bij. Dat vind je niet iedereen dag.«

Van Houten's CACAO

„De voordeligste in 't gebruik”

Sell More

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen